anvdio Ni Hd ani Hvno a H]
Bzrunqri g.

ROALD JAMES DA HL ŞI PIERSICA URIAŞĂ
Ilustraţii de Quentin Blake
Traducere din limba engleză de Iulia Arsintescu
Traducerea versurilor de Florin Bican
O
arTHur
Redactor: Roxana Jeler DTP: Angela Ardeleanu Design copertă: Alexandru Daş
Tipărit la C.N.I. „CORESI" S.A.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DAHL, ROALD
James şi piersica uriaşă / Roald Dahl; trad. de Iulia Arsintescu.
— Bucureşti: Editura Arthur, 2013.
ISBN 978 – 606 – 8044 – 25 – 3
I. Arsintescu, Iulia (trad.)
821.111 – 93 – 31 = 135.1
Roald Dahl
James and the Giant Peach
Copyright e Roald Dahl Nominee Ltd., 1961 Illustrations Copyright e 1995 by Quentin Blake AII rights reserved
e Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediţie Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.
Această carte este pentru Olivia şi pentru Tessa.

Unu

Până la patru ani, James Henry Trotter a dus o viaţă fericită şi tihnită alături de mama şi de tatăl lui, într-o casă frumoasă de la malul mării. Avea întotdeauna copii cu care să se joace, avea plaja de nisip pentru alergat şi oceanul pentru bălăcit. Tot ce-şi putea dori

un băieţel.

Dar, într-o zi, mama şi tatăl lui James au plecat la Londra pentru nişte cumpărături. Acolo s-a petrecut un accident îngrozitor. Au fost înghiţiţi amândoi (ziua în amiaza mare, imaginaţi-vă!, şi pe o stradă aglomerată) de un rinocer uriaş şi furios care evadase de la Grădina Zoologică.

Acum, acest eveniment, după cum vă puteţi da seama cu uşurinţă, a fost o experienţă cam neplăcută pentru doi părinţi atât de buni. Dar, pe termen lung, pentru James a fost şi mai neplăcut. Necazurile *lor* au luat sfârşit cât ai clipi. Au murit şi au dispărut în fix treizeci şi cinci de secunde. În schimb, sărmanul James era cât se poate de viu şi s-a trezit singur şi speriat într-o lume mare şi neprietenoasă. Frumoasa casă de pe malul mării a trebuit vândută neîntârziat, iar băieţelul, cu doar o valijoară în care avea o pijama şi o periuţă de dinţi, a fost trimis să locuiască împreună cu cele două mătuşi ale sale.

Ele se numeau mătuşa Sponge şi mătuşa Spiker. Îmi pare rău s-o spun, dar amândouă erau nişte persoane îngrozitoare. Egoiste, leneşe şi crude, chiar din prima zi au început să-l bată pe sărmanul James aproape fără niciun motiv. Nici măcar nu-l strigau pe nume. I se adresau spunându-i „animal murdar", „belea împuţită" sau „loază mizerabilă". Şi, evident, nu-i dădeau niciodată vreo jucărie sau vreo carte cu poze. Camera lui era goală ca o celulă de închisoare.

Mătuşa Sponge, mătuşa Spiker, iar acum şi James locuiau într-o dărăpănătură de casă pe vârful unui deal înalt din sudul Angliei. Dealul era atât de înalt, încât din orice loc al grădinii s-ar fi uitat în jos James putea vedea kilometri întregi din peisajul încântător al pădurilor şi câmpiilor. Iar într-o zi senină, dacă privea într-o anume direcţie, putea vedea departe, la orizont, un punctuleţ cenuşiu care fusese casa unde trăise cu iubiţii lui părinţi. Şi imediat după, putea vedea chiar oceanul – un firicel albastru-închis, subţire şi lung, ca o dungă de cerneală sub marginea cerului.

Dar James nu avea voie niciodată să coboare din vârful dealului. Mătuşa Sponge şi mătuşa Spiker nu se oboseau să-l ia cu ele nicăieri, nici măcar într-o scurtă plimbare sau la un picnic. Şi, evident, singur nu avea voie să meargă nicăieri.

— Afurisitul ăsta mic ar face numaidecât o poznă, dacă ar ieşi din grădină, spusese mătuşa Spiker.

Îl ameninţaseră cu pedepse groaznice. Dacă îndrăznea şi numai să sară gardul, avea să fie închis în beci, cu şobolanii, timp de o săptămână.

Grădina acoperea întreg vârful dealului şi era mare şi sălbatică, iar singurul ei pom (cu excepţia unor tufişuri bătrâne şi murdare de dafin dintr-un capăt îndepărtat) era un piersic bătrân care nu făcuse piersici niciodată. Nu avea nici leagăn, nici balansoar, nici groapă cu nisip şi niciun copil nu era invitat pe deal să se joace cu sărmanul James. Nu existau nici măcar o pisică sau un câine care să-i ţină companie. Pe măsură ce trecea timpul, James devenea tot mai singur şi tot mai trist. În fiecare zi petrecea ore în şir la marginea grădinii, uitându-se melancolic la minunata, dar interzisa lume a pădurilor, a câmpiilor şi a oceanului, lume care se întindea la picioarele lui ca un covor fermecat.

Doi

James Henry Trotter locuia cu mătuşile lui de trei ani încheiaţi, când într-o dimineaţă i s-a întâmplat ceva oarecum neobişnuit. Iar acest fapt despre care spun că era doar *oarecum* neobişnuit a provocat curând o altă întâmplare, *foarte* neobişnuită. Şi pe urmă, întâmplarea *foarte* neobişnuită a condus, la rândul ei, la un eveniment *fantastic* de neobişnuit.

Totul a început într-o zi toridă din miezul verii. Mătuşa Sponge, mătuşa Spiker şi James se aflau în grădină. James fusese pus la treabă, ca de obicei. De data asta spărgea lemne pentru soba din bucătărie. Mătuşa Sponge şi mătuşa Spiker şedeau comod în şezlonguri, beau limonadă acidulată din pahare înalte şi îl supravegheau ca nu cumva să se oprească din lucru vreo clipă.

Mătuşa Sponge era enorm de grasă şi foarte scundă. Avea ochi mici ca de porc, o gură cu buzele strânse şi o faţă flască şi căzută, care arăta ca şi cum ar fi fost fiartă. Semăna cu o varză albă uriaşă şi moale, uitată la fiert. Spre deosebire de ea, mătuşa Spiker era înaltă, slabă şi ciolănoasă. Purta ochelari cu rame de oţel, fără braţe, care se prindeau pe vârful nasului. Avea vocea stridentă şi buzele lungi, subţiri şi umede. Când se înfuria sau se aprindea,

vorbea împroşcând în jur stropi mici de salivă.

Cele două cotoroanţe stăteau acolo şi sorbeau din pahare, ţipând din când în când la James să taie mai repede. Vorbeau între ele chiar despre ele şi fiecare se lăuda cât era de frumoasă. Mătuşa Sponge ţinea în poală o oglindă cu mâner lung, în care îşi tot admira chipul hidos.

„Precum o roză pură-s la chip şi la miros.
Desfată-te cu chipu-mi, cu nasul meu frumos.
Am bucle ca mătasea, ce strălucesc cochete.
Iar dacă mă descalţ de ambele şosete.
A mele degeţele sunt fragede şi roz”.
„Dar, zise Spiker, nu uita de burdihanu-ţi gros”.
Sponge a roşit… Iar Spiker: „Nu mă-ntreci tu pe mine.
Vezi ce dinţi am, ce rânjet, ce forme curviline?
De splendidă ce sunt, ca-n transă am rămas – Ignoră însă coşul ce mi-a ieşit pe nas –.
Eu însămi sunt uimită cât pot s-arăt de bine…”
„Ah, biet păstrăv prăjit, alde Sponge a răcnit.
Doar un sac de ciolane-s de tine!”
„O frumuseţe ca a mea, mătuşa Sponge a zis.
La Hollywood s-ar remarca. Ia zi, nu-i ca un vis?
O, i-aş băga pe toţi în boli.
Mi-arda doar roluri principale.
Ceilalţi artişti şi-ar da demis”.
„Ba cre’ că ţie cel mai fain ţi-ar sta în rolu Frankenstein”, Scurt, Spiker a decis.

Sărmanul James continua să robotească la butucul de spart lemne. Era groaznic de cald. Transpirase leoarcă şi îl dureau braţele. Toporul mare şi tocit era mult prea greu pentru un băieţel. Muncind de zor, James se gândea ce-or fi făcând în acel moment ceilalţi copii din lume. Probabil că unii se plimbau cu tricicleta prin grădină. Alţii se plimbau prin păduri răcoroase şi adunau flori de câmp. Iar toţi micii lui prieteni de odinioară erau, desigur, pe malul mării, jucându-se în nisip sau stropindu-se cu apă…

Din ochii lui James ţâşniră lacrimi cât pumnul, care începură să i se rostogolească pe obraji. Se opri şi se sprijini în coada

toporului, copleşit de propria lui nefericire.

— Ce-ai păţit? ţipă mătuşa Spiker, privindu-l nervoasă peste ramele de sârmă ale ochelarilor.

Iames începu să plângă de-a binelea.

— Încetează imediat şi vezi-ţi de treabă, loază mizerabilă! îi ordonă mătuşa Sponge.

— Mătuşă Sponge, mătuşă Spiker, strigă James plângând, n-am putea, vă *rog,* să mergem măcar o dată la mare, cu autobuzul? Nu-i foarte departe, iar mie îmi este aşa de cald, mă simt aşa de rău şi de singur…

— Ce spui tu acolo, animal bun de nimic! exclamă mătuşa Spiker.

— Bate-l! strigă mătuşa Sponge.

— Sigur că-l bat, explodă mătuşa Spiker.

Îl ţintui cu privirea, iar James îi răspunse privind-o cu ochi mari şi speriaţi.

— O să te bat mai târziu, când se va mai răcori, zise mătuşa Spiker. Acum dispari din faţa mea, vierme dezgustător! Lasă-mă în pace!

James se întoarse şi o luă la fugă. Alergă cât putu de repede spre capătul grădinii şi se ascunse după tufişurile murdare de dafin despre care v-am povestit mai devreme. Apoi îşi acoperi faţa cu mâinile şi se lăsă în voia plânsului.

Trei în acest moment se petrecu acel lucru *oarecum* neobişnuit, care avea să conducă la atâtea alte evenimente *mult* mai neobişnuite.

James auzi dintr-odată foşnet de frunze în spatele lui. Se întoarse şi văzu ieşind dintre tufişuri un bătrân îmbrăcat într-un costum caraghios de culoare verde-închis. Era un bătrân foarte mic, dar cu un cap uriaş şi chel şi cu faţa acoperită de o barbă ţepoasă. Se opri la trei metri de James şi rămase sprijinit în baston, privindu-l ţintă pe băiat.

Începu apoi să vorbească lent şi piţigăiat.

— Vino mai aproape, băiete, spuse el, îmbiindu-l pe James cu degetul. Apropie-te şi o să-ţi arăt ceva *minunat.*

James era prea speriat ca să se poată mişca.

Bătrânul se apropie şchiopătând încă un pas sau doi, apoi vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase o punguţă albă de hârtie.

— Vezi asta? şopti el, clătinând încetişor punga în faţa lui James. Ştii ce este, dragul meu? Ştii ce am aici?

Bătrânul se apropie şi mai mult şi se aplecă până când James putu să-i simtă răsuflarea pe obraji. Mirosea a stătut, a vechi şi a mucegai, aşa cum miroase într-o pivniţă.

— Uită-te, dragul meu, zise el deschizând punga şi întinzând-o spre James.

James văzu înăuntru o mulţime de obiecte mici şi verzi, asemănătoare unor pietricele sau unor cristale. Fiecare avea mărimea unui bob de orez. Erau extraordinar de frumoase şi străluceau într-un mod special, ca şi cum ar fi fost luminate pe dinăuntru.

— Ascultă-le! şopti bătrânul. Ascultă cum fac când se mişcă!

James se uită în pungă. Într-adevăr, dinăuntru răzbătea un clinchet slab, iar băiatul observă că miile de obiecte minuscule, verzi se amestecau încet, foarte încet, mişcându-se ca şi cum ar fi fost vii.

— În aceste lucruri există mai multă forţă şi mai multă magie decât în tot ce se află pe lume, zise încet bătrânul.

— Dar… dar ce sunt? întrebă James, găsindu-şi în sfârşit vocea. De unde vin?

— A-ha, şopti bătrânul. Nici prin cap nu-ţi trece!

Se aplecă şi mai mult, apropiindu-şi faţa de faţa lui James până când acesta simţi că nasul lung al bătrânului îi atinge fruntea. Apoi sări brusc înapoi şi începu să-şi agite bastonul nebuneşte prin aer.

— Sunt limbi de crocodil! strigă el. O mie de limbi lungi şi subţiri de crocodil, fierte douăzeci de zile şi douăzeci de nopţi în craniul unei vrăjitoare moarte, împreună cu ochii unei şopârle. Se adaugă apoi degetele unei maimuţe tinere, un stomac de porc, ciocul unui papagal verde, zeama dintr-un arici şi trei linguri de zahăr. Se fierbe totul înăbuşit încă o săptămână, iar pe urmă se lasă în seama Lunii.

Bătrânul vârî dintr-o mişcare punga de hârtie în mâinile lui

James.

— Ţine! Ia-o tu! spuse el. Ea a ta.

Patru

James Henry Trotter strânse bine punga şi se uită la bătrân.

— Uite ce trebuie să faci acum, spuse acesta. Ia o cană mare de apă şi toarnă toate bobiţele astea verzi în ea! Pe urmă adaugă încet, foarte, foarte încet, zece fire din părul tău! Asta le va stârni şi le va pune în mişcare. În două minute, apa va începe să se umfle şi să bolborosească furioasă. Imediat ce începe să facă aşa, va trebui să o bei pe toată, dintr-o singură înghiţitură. Pe urmă, dragul meu, vei simţi totul fierbând şi învolburându-se în burta ta. O să-ţi iasă aburi pe gură şi, imediat după aceea, vor începe să ţi se întâmple lucruri *minunate,* lucruri *fantastice* şi *de necrezut* şi nu te vei mai simţi nefericit niciodată. Pentru că *eşti* nefericit, nu-i aşa? Nu-i nevoie să-mi spui. Eu ştiu *totul.* Acum dă fuguţa şi fă exact cum ţi-am spus! Nu sufla o vorbă despre asta îngrozitoarelor tale mătuşi! Niciun cuvinţel! Şi nu lăsa lucruşoarele astea verzi să iasă din pungă! Dacă scapă, îşi vor săvârşi magia asupra altcuiva, în locul tău. Şi nu vrei asta, nu-i aşa, dragul meu? *Va profita de puterile lor magice cel pe care îl vor întâlni prima oară, fie el gândac, animal sau copac.* Aşa că ţine punga strâns! Nu rupe hârtia! Dă-i drumul! Nu mai sta pe gânduri! Nu mai aştepta! Acum e momentul. Grăbeşte-te!

Acestea fiind spuse, bătrânul se întoarse şi dispăru în tufişuri.

Cinci în următoarea clipă, James o rupse la fugă spre casă. Îşi propusese să facă totul în bucătărie, dacă reuşea să treacă neobservat de mătuşa Sponge şi de mătuşa Spiker. Era teribil de agitat. Alerga prin iarba înaltă şi printre urzici, fără să-i pese că îi înţepau genunchii goi. Le vedea în depărtare pe mătuşa Sponge şi pe mătuşa Spiker. Şedeau în şezlonguri cu spatele la el. Le ocoli de la distanţă, încercând să ajungă în cealaltă parte a casei, dar, tocmai când trecea pe lângă piersicul bătrân din mijlocul grădinii, alunecă şi căzu lat, cu faţa în iarbă. Punga de hârtie plesni când se izbi de pământ, iar miile de grăuncioare verzi se împrăştiară în toate direcţiile.

James se puse repede în patru labe şi începu să-şi caute

preţioasa comoară. *Dar, ce să vezi?* Grăuncioarele se scufundau în pământ! Le vedea zvârcolindu-se şi răsucindu-se, croindu-şi drum în pământul tare. Întinse mâna să apuce câteva înainte să fie prea târziu, dar ele îi dispărură printre degete. Se năpusti spre altele, dar se întâmplă exact la fel. Începu să scormonească peste tot, încercând să păstreze ce mai rămăsese, însă erau prea iuţi pentru el. Cum era pe punctul să le atingă, cum dispăreau în pământ. În numai câteva secunde, toate se făcură nevăzute.

Lui James îi veni să plângă. Nu le mai putea recupera. Erau pierdute, pierdute, pierdute pentru totdeauna!

Dar unde dispăruseră? Şi de ce Dumnezeu erau atât de dornice să se îngroape în pământ? Ce căutau? Nu era *nimic* acolo. Nu erau decât rădăcinile bătrânului piersic… plus o mulţime de râme, de miriapode şi de insecte.

Dar ce spusese bătrânul? *Va profita de puterile lor magice cel pe care îl vor întâlni prima oară, fie el gândac, animal sau copac.*

Dumnezeule mare! se gândi James. Ce se va întâmpla dacă vor întâlni o râmă? Sau un miriapod? Sau un păianjen? Ce seva întâmpla dacă ajung la rădăcinile piersicului?

— Ridică-te imediat, loază! se auzi brusc o voce, strigând în urechea lui James.

James ridică ochii şi o văzu deasupra lui pe mătuşa Spiker, fioroasă, înaltă şi ciolănoasă, fixându-l cu privirea prin ochelarii ei cu rame de oţel.

— Treci imediat la treabă şi termină de spart lemnele! îi ordonă ea.

Mătuşa Sponge, grasă şi moale ca o meduză, se alătură Legănându-se surorii ei, să vadă ce s-a întâmplat.

— Ce-ar fi să-l punem pe băiat în găleată şi să-l coborâm în fântână, peste noapte? sugeră ea. Să se înveţe minte să nu mai lenevească toată ziua.

— Excelentă sugestie, dragă Sponge. Dar să-l lăsăm mai întâi să termine lemnele. Marş la treabă imediat, obrăznicătură nerecunoscătoare!

Sărmanul James se ridică de jos nefericit şi se duse la grămada cu lemne. Ce bine ar fi fost dacă nu aluneca, dacă nu

cădea, dacă nu spărgea preţioasa punguţă! Acum, orice speranţă la o viaţă mai bună dispăruse cu desăvârşire. Azi, mâine, poimâine şi toate zilele care urmau nu aveau să însemne decât pedeapsă şi durere, nefericire şi disperare.

Apucă toporul şi, tocmai când voia să înceapă din nou să spargă lemne, auzi în spatele lui un strigăt care îl făcu să se oprească şi să se întoarcă.

Şase

— Sponge! Sponge! Vino imediat aici să vezi ceva!

— Ce să văd?

— O piersică, strigă mătuşa Spiker.

— O ce?

— O piersică! Acolo, pe creanga cea mai de sus! O vezi?

— Cred că te înşeli, dragă Spiker. Piersicul ăsta nenorocit n-a făcut *niciodată* piersici.

— A făcut acum una, Sponge. Uită-te şi tu!

— Îţi baţi joc de mine, Spiker. Mă faci să-mi lase gura apă după ceva ce nu există. Pomul ăsta n-a făcut nici măcar o floare, darămite un fruct. Pe creanga cea mai de sus, zici tu? Eu nu văd nimic. Ce amuzant… Ha, ha… Doamne *sfinte! Nu pot să cred! Chiar e* o pier*sic*ă acolo!

— Şi încă una mare, zise mătuşa Spiker.

— O frumuseţe de piersică, strigă mătuşa Sponge.

În acest moment, James lăsă jos toporul şi se uită la cele două femei de sub pom.

O să se întâmple ceva, îşi zise el. *Epe cale să se întâmple ceva neobişnuit.*

Habar nu avea despre ce putea fi vorba, dar simţea până în măduva oaselor că avea să se întâmple ceva curând. O simţea şi în aerul din jur… în nemişcarea care cuprinsese întreaga grădină…

James se apropie de pom în vârful picioarelor. Mătuşile nu mai vorbeau. Stăteau şi se uitau la piersică. Nu se auzea niciun sunet, nici măcar o boare de vânt. Soarele dogorea deasupra lor pe un cer senin ca lacrima.

— Mie mi se pare coaptă, rupse tăcerea mătuşa Spiker.

— Atunci hai s-o mâncăm, sugeră mătuşa Sponge, lingându-şi

buzele. Fiecare câte o jumătate. Hei, James! Vino încoace şi caţără-te imediat în pom!

James veni în fugă.

— Vreau să culegi piersica de pe ramura aceea din vârf, continuă mătuşa Sponge. O vezi?

— Da, mătuşă Sponge, o văd.

— Să nu îndrăzneşti cumva s-o mănânci! Mătuşa Spiker şi cu mine o vom împărţi între noi, fiecare câte o jumătate. Hai, sus cu tine!

James se agăţă de trunchiul copacului.

— Stai! interveni repede mătuşa Spiker. Opreşte-te imediat!

Mătuşa se uita printre crengi cu gura căscată şi cu ochii holbaţi, de parcă ar fi văzut o stafie.

— Priveşte! exclamă ea. Priveşte, Sponge, priveşte!

— Ce-ai păţit? o întrebă mătuşa Sponge.

— *Creşte!* strigă mătuşa Spiker. Se face din ce în ce mai mare!

— Ce anume?

— Piersica, desigur.

— Glumeşti!

— Uită-te şi tu!

— Draga mea Spiker, asta-i ridicol. Aşa ceva nu se poate. Nu se… ia stai o clipă! Nu, nu! Nu poate fi adevărat… Nu… Ba da! Sfinte Sisoe, chestia aia chiar creşte!

— Este aproape de două ori mai mare! strigă mătuşa Spiker.

— Nu poate fi adevărat!

— Dar este adevărat!

— E o minune!

— Fii atentă! Uită-te!

— Mă uit…

— Pe toţi sfinţii! strigă mătuşa Spiker. Pot să văd cu ochii mei cum creşte şi se umflă chestia!

Şapte

Cele două femei şi băieţelul rămaseră complet nemişcaţi în iarba de sub pom, uitându-se ţintă la extraordinarul fruct. Lui James îi strălucea feţişoara de încântare şi avea ochii mari şi luminoşi ca

două stele. Vedea piersica crescând din ce în ce mai mare, umflându-se ca un balon.

În jumătate de minut, ajunsese de mărimea unui pepene.

După încă jumătate de minut, era deja de două ori mai mare.

— Uite cum creşte! strigă mătuşa Spiker.

— Dă, Doamne, să nu se oprească! strigă şi mătuşa Sponge, fluturându-şi braţele grase şi dansând în cerc.

Piersica era acum atât de mare, încât semăna cu un dovleac de culoarea untului, agăţat în vârful unui copac.

— Pleacă de lângă trunchiul piersicului, prostule! strigă mătuşa Spiker. Dacă-l atingi sunt sigură că o să cadă! Cred că are cel puţin zece – cincisprezece kilograme!

Creanga pe care creştea piersica începuse să se îndoaie tot mai mult sub greutatea fructului.

— Înapoi! ordonă mătuşa Sponge. O să cadă! Creanga stă să se rupă!

Dar creanga nu se rupea. Doar că se îndoia tot mai tare, pe măsură ce piersica devenea tot mai grea.

Iar piersica creştea în continuare.

Peste încă un minut, fructul uriaş devenea la fel de mare şi de rotund ca însăşi mătuşa Sponge. Era, probabil, şi la fel de greu.

— Trebuie să se oprească de-acum! strigă mătuşa Spiker. Nu poate creşte la nesfârşit.

Dar piersica nu se oprea din crescut.

Ajunse curând de mărimea unui automobil şi coborî până la jumătatea distanţei dintre vârf şi pământ.

Amândouă mătuşile ţopăiau în jurul copacului, bătând din palme şi scoţând tot felul de exclamaţii prosteşti.

— Aleluia! strigă mătuşa Spiker. Ce piersică! Ce piersică!

— Extraordinario! exclamă mătuşa Sponge. Magnifico! Splendido! Ce masă bogată!

— Şi încă mai creşte.

— Văd, văd!

Cât despre James, el era atât de vrăjit de toată întâmplarea, încât nu putea decât să stea să se uite, murmurând pentru sine:

— Ce frumoasă este… Este cel mai frumos lucru pe care l-am

văzut vreodată.

— Taci, gânganie! îl certă mătuşa Spiker, care se întâmplase să-l audă. Nu te priveşte pe tine!

— Aşa este, întări mătuşa Sponge. Tu n-ai nicio treabă cu piersica. Nu te apropia de ea!

— Uite! strigă mătuşa Spiker. Creşte mai repede ca oricând. A prins viteză.

— Văd, Spiker. Văd şi eu!

Piersica se mărea, creştea din ce în ce mai mult, şi mai mare şi mai mare.

În cele din urmă ajunse aproape la fel de mare ca pomul în care creştea. Era, de fapt, mare şi înaltă cât o casă. În acel moment, fundul piersicii atinse uşurel pământul şi se opri.

— Acum nu mai poate cădea! strigă mătuşa Sponge.

— Şi s-a oprit din crescut! strigă mătuşa Spiker.

— Ba nu!

— Ba da!

— Creşte mai lent, Spiker, doar atât! Dar nu s-a oprit! Uită-te şi tu!

Urmă o pauză.

— Acum s-a oprit…

— Cred că ai dreptate.

— Oare o putem atinge?

— Nu ştiu. Ar fi bine să fim atente.

Mătuşa Sponge şi mătuşa Spiker începură să se învârtă încetişor în jurul piersicii, cercetând-o cu grijă pe toate părţile. Arătau ca doi vânători care împuşcaseră un elefant şi încă nu erau siguri dacă a murit sau nu. Fructul rotund era uriaş şi le domina, făcându-le să semene cu două creaturi pitice din altă lume.

Coaja piersicii era superbă, galbenă ca untul şi pătată cu roz şi roşu strălucitor. Mătuşa Sponge se apropie cu grijă şi o atinse cu vârful degetului.

— E coaptă! strigă ea. E perfectă! Ascultă, Spiker! Ce-ar fi să aducem o lopată şi să tăiem din ea o bucată frumoasă, ca s-o putem mânca?

— Nu, răspunse mătuşa Spiker. Încă nu.

— De ce nu?

— Pentru că aşa spun eu.

— Dar abia aştept să mănânc din ea! strigă mătuşa Sponge.

Îi lăsa gura apă şi un pârâiaş de salivă îi curgea pe bărbie.

— Draga mea Sponge, zise încet mătuşa Spiker, privind-o printre gene pe sora ei şi zâmbind şiret, cu buzele strânse. Putem scoate o grămadă de bani din treaba asta, dacă facem ce trebuie… Ai răbdare şi-o să vezi!

Opt

Vestea că o piersică mare cât o casă apăruse brusc în grădina cuiva se răspândi iute ca focul. A doua zi, un şuvoi de oameni escalada dealul cel abrupt ca să vadă minunea.

Mătuşa Sponge şi mătuşa Spiker chemară în grabă un dulgher care făcu un gard trainic în jurul piersicii, s-o ferească de mulţime. Între timp, cele două femei se instalară la poartă cu un teanc de bilete şi începură să ceară taxă de intrare.

— Veniţi! Veniţi! striga mătuşa Spiker. Cu numai un şiling, puteţi vedea piersica uriaşă!

— Copiii sub şase luni plătesc doar jumătate! striga mătuşa Sponge.

— Staţi la rând şi nu vă împingeţi! Veţi intra cu toţii.

— Hei, tu! Ia vino înapoi! N-ai plătit!

Până la amiază, locul se umplu cu o mulţime de bărbaţi, femei şi copii care se înghesuiau şi se împingeau, încercând să vadă cât mai de aproape fructul miraculos. Elicoptere ca nişte viespi aterizau ici şi colo pe deal, iar din ele se scurgeau afară râuri de ziarişti, de fotografi şi de reporteri de televiziune.

— Fotografiatul şi filmatul costă dublu! striga mătuşa Spiker.

— Bine, bine, răspundeau ziariştii, nu contează!

Iar buzunarele lacomelor mătuşi se umflau de bani.

În timp ce afară agitaţia nu mai contenea, sărmanul

James era silit să rămână încuiat în camera lui, uitându-se la mulţime printre gratiile de la fereastră.

— Dacă îl lăsăm afară, toată lumea o să se împiedice de

sălbaticul ăsta dezgustător, spusese mătuşa Spiker de dimineaţă.

y

— *Vă rog!* le implorase James. N-am mai văzut de ani întregi alţi copii. Acum aş avea o mulţime cu care să mă joc. Şi aş putea să vă ajut la bilete…

— Taci din gură! îl repezise mătuşa Sponge. Mătuşa Spiker şi cu mine vom deveni milionare şi n-avem deloc nevoie de unul ca tine, bun numai să încurce lucrurile şi să stea în calea oamenilor.

Mai târziu, când se lăsase seara şi oamenii plecaseră acasă, mătuşile descuiară uşa lui James şi îi porunciră să adune toate cojile de banane şi de portocale şi toate hârtiile pe care mulţimea le lăsase în urmă.

— N-aş putea să mănânc ceva mai întâi? întrebă el. N-am pus nimic în gură toată ziua.

— Nu! strigară mătuşile, dându-l pe uşă afară. Nu avem timp să facem de mâncare. Suntem ocupate să ne numărăm banii.

— Dar este întuneric, se plânse James.

— Ieşi afară! strigară ele. Şi acolo să stai până faci curat lună!

Uşa i se închise în nas şi James auzi cum se întoarce cheia în broască.

— Fotografiatul şi filmatul costă dublu! striga mătuşa Spiker.

— Bine, bine, răspundeau ziariştii, nu contează!

Iar buzunarele lacomelor mătuşi se umflau de bani.

În timp ce afară agitaţia nu mai contenea, sărmanul

James era silit să rămână încuiat în camera lui, uitându-se la mulţime printre gratiile de la fereastră.

— Dacă îl lăsăm afară, toată lumea o să se împiedice de sălbaticul ăsta dezgustător, spusese mătuşa Spiker de dimineaţă.

— *Vă rog!* le implorase James. N-am mai văzut de ani întregi alţi copii. Acum aş avea o mulţime cu care să mă joc. Şi aş putea să vă ajut la bilete…

— Taci din gură! îl repezise mătuşa Sponge. Mătuşa Spiker şi cu mine vom deveni milionare şi n-avem deloc nevoie de unul ca tine, bun numai să încurce lucrurile şi să stea în calea oamenilor.

Mai târziu, când se lăsase seara şi oamenii plecaseră acasă, mătuşile descuiară uşa lui James şi îi porunciră să adune toate

cojile de banane şi de portocale şi toate hârtiile pe care mulţimea le lăsase în urmă.

— N-aş putea să mănânc ceva mai întâi? întrebă el. N-am pus nimic în gură toată ziua.

— Nu! strigară mătuşile, dându-l pe uşă afară. Nu avem timp să facem de mâncare. Suntem ocupate să ne numărăm banii.

— Dar este întuneric, se plânse James.

— Ieşi afară! strigară ele. Şi acolo să stai până faci curat lună!

Uşa i se închise în nas şi James auzi cum se întoarce cheia în broască.

Nouă

Flămând şi tremurând, James rămase singur în curte, întrebându-se ce să facă. Era înconjurat de întuneric, iar deasupra lui urca pe cer o lună albă. Nu se auzea niciun sunet, nu se simţea nicio mişcare.

Majoritatea oamenilor şi mai ales copiii se cam tem să rămână noaptea singuri afară, în lumina lunii. Totul pare nemişcat şi mort, umbrele lungi şi negre iau diferite forme lugubre, care par să se mişte când le priveşti, iar cel mai mic zgomot te face să tresari.

Exact aşa se simţea şi James. Se uita drept în faţa lui cu ochii larg deschişi şi speriaţi, abia îndrăznind să respire. Nu departe, în mijlocul grădinii, vedea piersica uriaşă dominând totul în jur. Oare nu era mai mare acum decât înainte? Ce impresionant arăta! Lumina lunii se reflecta în suprafaţa ei lucioasă şi curbată, făcând-o să pară cristalin de argintie. Părea o minge uriaşă de argint căzută în iarbă, tăcută, misterioasă şi magnifică.

Era sigur de asta. Simţea întâmplarea apropiindu-se.

Se uită în jur, încercând să ghicească ce Dumnezeu ar putea să fie. Grădina se întindea moale şi argintie în lumina lunii. Iarba era udă de rouă şi milioanele de stropi străluceau la picioarele lui ca nişte diamante. Dintr-odată, întregul loc, întreaga grădină i se păru *însufleţită* de o vrajă.

S

Aproape fără să-şi dea seama ce face, parcă atras de un magnet, James Henry Trotter porni încetişor spre piersica uriaşă. Sări gardul care o înconjura şi se trezi direct sub ea, uitându-se în

sus la marginile ei umflate. Întinse mâna şi o atinse uşor cu vârful degetului. Era moale, caldă şi pufoasă, ca pielea unui şoricel. Se apropie mai mult şi îşi frecă obrazul de coaja moale a piersicii. În timp ce făcea asta, observă dintr-odată că lângă el, jos, aproape de pământ, în piersică, se căsca o gaură.

Zece

Era o gaură destul de mare, una pe care ar fi putut-o face un animal de dimensiunea vulpii.

James se lăsă în genunchi şi băgă capul şi umerii în gaură.

Apoi se vârî înăuntru cu totul.

Continuă să înainteze târâş.

Asta nu-i o gaură, îşi spuse el emoţionat. *Este un tunel!*

Tunelul era umed şi întunecos. Mirosea peste tot dulce-amărui, a piersică proaspăt culeasă. Simţea sub genunchi o suprafaţă moale, pereţii erau uzi şi lipicioşi, iar de deasupra capului picura suc de piersică. James deschise gura şi prinse pe limbă câţiva stropi. Avea un gust delicios.

Băiatul simţea acum că o luase în sus, ca şi cum tunelul ar fi dus direct spre miezul fructului uriaş. La fiecare câteva secunde se oprea şi muşca din perete. Carnea piersicii era dulce şi zemoasă, îi dădea noi puteri.

Se mai târî câţiva metri, până când brusc – *bang!* – dădu cu capul în ceva extrem de dur care îi bloca drumul. Ridică privirea. Avea în faţă un perete dur, care la prima vedere părea din lemn. Îl atinse cu degetele. Avea consistenţa lemnului, doar că era foarte încreţit şi plin de gropi adânci.

— Cerule mare! exclamă el. Ştiu ce-i ăsta! Am ajuns la sâmburele din mijlocul piersicii!

Observăapoi că în peretele sâmburelui era decupată o uşiţă. O împinse şi aceasta se deschise. James se târî înăuntru şi, înainte să apuce să ridice ochii ca să vadă unde se află, auziovoce:

— Ia uitecineavenit!

Apoi altă voce, care o completă pe prima:

— Te aşteptam!

James se opri şi se uită la cine vorbea, alb la faţă de frică.

Încercă săseridice în picioare, dar genunchii îi tremurau prea

tare şi se văzu nevoit să se aşeze din nou. Trase cu ochiul în spate, sperând că se putea strecura înapoi în tunel la fel cum intrase, dar uşa dispăruse. În spatele lui nu era acum decât un zid solid, maroniu.

Unsprezece

Ochii mari şi speriaţi ai lui James dădură încet ocol încăperii.

Creaturile şedeau unele pe fotolii, altele întinse pe o canapea şi îl priveau toate foarte atent.

Creaturi?

Sau erau insecte?

Dar insectele sunt mai degrabă mici, nu-i aşa? Un greiere, de exemplu, este o insectă.

Cum i-aţi spune însă unui greiere mare cât un câine? De fapt, mare cât un câine mare? Nu prea aţi mai putea numi *aşa ceva* insectă…

Dar în faţa lui James, în partea opusă a încăperii, şedea acum un Greiere Verde şi Bătrân, mare cât un câine mare.

Iar alături de Greierele Verde şi Bătrân stătea un Păianjen uriaş.

Lângă Păianjen se afla o Buburuză enormă, cu nouă pete negre pe elitrele stacojii.

Fiecare dintre ei era instalat în câte un fotoliu magnific.

Pe o canapea din apropiere zăceau încreţiţi confortabil un Miriapod şi o Râmă.

Pe jos, în colţul cel mai îndepărtat, se vedea ceva gros şi alb care semăna cu un Vierme de Mătase. Dormea adânc şi nimeni nu-i dădea atenţie.

Fiecare dintre aceste „creaturi” era cel puţin la fel de mare ca James, iar în lumina verzuie care se strecura de undeva din tavan arătau toate absolut înspăimântător.

— Mi-e foame, anunţă dintr-odată Păianjenul, uitându-se stăruitor la James.

— Eu sunt de-a dreptul lihnit, spuse Greierele Verde ţ<i Bătrân.

— Şi eu! strigă Buburuza.

Miriapodul se ridică puţin mai sus pe canapea.

— *Toţi* suntem lihniţi, zise el. Ne trebuie mâncare. Patru perechi de ochi rotunzi, negri şi strălucitori îl priveau fix pe James.

Miriapodul se zvârcoli puţin, ca şi cum intenţiona să alunece jos de pe canapea, dar n-o făcu.

Urmă o pauză lungă şi o îndelungată tăcere. Păianjenul (care era, de fapt, femelă) deschise gura şi îşi linse delicat buzele cu o limbă lungă şi neagră.

— Ţie nu ţi-e foame? îl întrebă ea brusc pe James, aplecându-se spre el.

Sărmanul James se lipise cu spatele de peretele cel mai îndepărtat şi tremura, prea îngrozit ca să poată răspunde.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă Greierele Verde şi Bătrân. Pari foarte bolnav.

— Pare gata să leşine, zise Miriapodul.

— O, Doamne, săracul! exclamă Buburuza. Crede că vrem să-l mâncăm pe *el!*

Din toate părţile se auziră râsete.

— Vai, vai! exclamară toţi. Ce gând îngrozitor…

— Nu-ţi fie frică, zise blând Buburuza. Nici nu ne trece prin cap să-ţi facem vreun rău. Eşti unul dintre noi acum, nu ţi-ai dat seama? Faci parte din echipă. Suntem în aceeaşi barcă.

— Te-am aşteptat toată ziua, adăugă Greierele Verde şi Bătrân. Am crezut că nu mai vii. Mă bucur că ai reuşit să ajungi.

— Deci, capul sus, băiete, capul sus! zise Miriapodul. Până una-alta, vino să mă ajuţi cu ghetele. Durează *ore în şir* până reuşesc să mă descalţ de toate.

Doisprezece

James hotărî că nu era momentul să fie antipatic, aşa că t raversă încăperea până la Miriapod şi se aşeză în genunchi lângă el.

— Mulţumesc mult, zise Miriapodul. Eşti foarte amabil.

— Ai o mulţime de ghete, murmură James.

— Am o mulţime de picioare, răspunse mândru Miriapodul. Şi o mulţime de tălpi. O sută, ca să fiu precis.

— *Iar* începe! exclamă Râma, care vorbea pentru prima oară. Nu se poate abţine să nu înşire minciuni despre picioarele lui. Nu

are *nici pe departe* o sută de picioare! Are numai patruzeci şi două. Problema este că majoritatea oamenilor nu se obosesc să le numere. Îl cred pe cuvânt. Şi, oricum, să ştii, Miriapodule, că nu-i mare scofală să ai multe picioare!

— Săraca, îi şopti Miriapodul la ureche lui James. E oarbă. Nu poate vedea cât de splendid arăt.

— După părerea mea, zise Râma, cu adevărat minunat este să n-ai picioare deloc, dar cu toate acestea să reuşeşti să mergi.

— Asta numeşti tu mers? se indignă Miriapodul. Tu te *târăşti,* asta faci. Eşti o simplă târâtoare.

— Glisez, răspunse afectată Râma.

— Eşti un animal inferior, zise Miriapodul.

— Ba nu sunt un animal inferior, zise Râma. Sunt folositoare şi iubită. Poţi să întrebi orice grădinar. Cât despre tine…

— Eu sunt un dăunător! anunţă Miriapodul, zâmbind larg şi cerând din priviri aprobarea celor din încăpere.

— Se mândreşte aşa de mult cu asta, îi spuse Buburuza lui James, amuzată. Deşi să mor eu dacă înţeleg de ce.

— Sunt singurul dăunător din această cameră! exclamă Miriapodul, continuând să zâmbească cu toată gura. Dacă nu-l pui la socoteală pe Greiere. Dar el e depăşit. Este prea bătrân ca să mai fie dăunător cu adevărat.

Greierele Verde şi Bătrân îşi întoarse ochii negri uriaşi spre Miriapod şi îi aruncă o privire menită să-l pună la punct.

— Tinere, zise el cu o voce gravă şi plină de dispreţ, eu n-am fost niciodată în viaţa mea dăunător. Eu sunt muzician.

— Aşa e! zise Buburuza.

— James, zise Miriapodul. Te cheamă James, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, James, ai văzut vreodată în viaţa ta un miriapod aşa de colosal şi de magnific ca mine?

— Cu siguranţă că nu, răspunse James. Cum Dumnezeu ai reuşit să ajungi aşa?

— Într-un mod *foarte* neobişnuit, zise Miriapodul. *Foarte, foarte* neobişnuit, într-adevăr. Să-ţi povestesc cum s-a întâmplat. Îmi făceam de cap prin grădină, pe sub piersicul cel bătrân, când mi-a

trecut brusc pe la nas un grăuncior verde. Era verde strălucitor şi extraordinar de frumos. Semăna cu o pietricică sau cu un cristal…

— Oh, dar ştiu despre ce vorbeşti! strigă James.

— La fel mi s-a întâmplat şi mie, zise Buburuza.

— Şi mie! interveni Domnişoara Păianjen. Am văzut mărunţei dintr-ăştia verzi peste tot. Gemea pământul de ei.

— Eu chiar am înghiţit unul, declară cu mândrie Râma.

— Şi eu, zise Buburuza.

— Eu am înghiţit trei! exclamă Miriapodul. Hei, dar cine spune povestea asta până la urmă? Nu mă mai întrerupeţi!

— Este prea târziu pentru poveşti, interveni Maestrul Greierini. A venit momentul să ne culcăm.

— Eu refuz să dorm încălţat, zise Miriapodul. Câte ghete mai sunt, James?

— Cred că am scos vreo douăzeci până acum, răspunse James.

— Înseamnă că au mai rămas optzeci, zise Miriapodul.

— *Douăzeci şi două,* nu *optzecil* ţipă Râma. Iar minte!

Miriapodul izbucni în râs.

— N-o mai lua pe Râmă peste picior, îl avertiză Buburuza.

Asta îl făcu pe Miriapod să hohotească.

— S-o iau peste picior? strigă el în culmea veseliei, arătând cu degetul spre Râmă. Peste care picior? Arată-mi tu!

James hotărî că îi plăcea Miriapodul. Era clar un ştrengar, dar ce schimbare pentru el, să mai audă pe cineva râzând din când în când! în tot timpul cât locuise cu mătuşa Sponge şi cu mătuşa Spiker, nu le auzise o dată râzând în hohote.

— Acum chiar trebuie să ne culcăm, spuse Maestrul Greierini. Mâine ne aşteaptă o zi grea. Eşti drăguţă, Domnişoară Păianjen, să faci dumneata paturile?

Treisprezece

Câteva minute mai târziu, Domnişoara Păianjen făcuse primul pat. Atârna din tavan, suspendat la ambele capete prin fire împletite, şi semăna mai mult a hamac decât a pat. Dar era o treabă magnifică, iar materia din care fusese confecţionat strălucea ca mătasea în lumina palidă.

— Sper să ţi se pară comod, îi spuse Domnişoara Păianjen Maestrului Greierini. L-am făcut cât de moale şi de mătăsos am putut. L-am ţesut din funigei. Sunt fire de o calitate mai bună decât cele pe care le folosesc la pânza mea.

— Mulţumesc mult, dragă domnişoară, zise Maestrul Greierini în timp ce se urca în hamacul lui. Ah, este exact ce-mi trebuie. Noapte bună tuturor. Noapte bună!

Domnişoara Păianjen ţesu imediat al doilea hamac, în care se instală Buburuza.

După aceea, ţesu unul lung pentru Miriapod şi unul şi mai lung, pentru Râmă.

— Cum ai vrea să fie patul tău? îl întrebă Domnişoara Păianjen pe James, atunci când veni rândul lui. Tare sau moale?

— Mi-ar plăcea moale, mulţumesc frumos, răspunse James.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te mai holbezi prin cameră şi scoate-mi odată toate ghetele! se răsti la el Miriapodul. În ritmul ăsta nu vom mai apuca să dormim nici eu, nici tu. Şi te rog să le aliniezi frumos, pe perechi, aşa cum le scoţi. Nu le arunca pur şi simplu la spate.

James se apucă grăbit să-l descalţe pe Miriapod. Fiecare gheată avea şireturi care trebuiau dezlegate şi slăbite ca să poată fi scoasă. Totul era încă şi mai greu, pentru că şireturile fuseseră legate cu noduri teribil de complicate şi trebuiau dezlegate cu unghiile. Era o muncă îngrozitoare. Lui James îi luă vreo două ore. Când ajunse să scoată şi ultima gheată, aliniind-o frumos alături de celelalte pe podea – douăzeci şi una de perechi, cu totul –, Miriapodul deja dormea dus.

— Trezeşte-te, Miriapodule, îi şopti James, înghiontindu-l uşurel în stomac. Trebuie să te urci în pat.

— Mulţumesc, copile, zise Miriapodul, deschizând ochii.

Se dădu jos de pe canapea, străbătu agale camera şi se căţără în hamac. James se căţără şi el în al lui. Ce moale şi comod i se părea, faţă de scândurile goale pe care dormea în casa mătuşilor lui!

— Stinge lumina, zise somnoros Miriapodul.

Nu se întâmplă nimic.

— Stinge lumina! repetă el, ridicând tonul.

James se uită în jur, întrebându-se cui i se adresa acest ordin. Dar toată lumea dormea. Maestrul Greierini sforăia sonor pe nas. Buburuza fluiera atunci când expira, iar Râma era grupată ca un arc la un capăt al hamacului şi respira pufnind pe gură. Domnişoara Păianjen îşi ţesuse o pânză frumoasă într-un colţ al camerei. James o vedea făcută ghem chiar în mijlocul pânzei, mormăind ceva în vis.

— Am zis să stingi lumina! strigă furios Miriapodul.

— Cu mine vorbeşti? îl întrebă James.

— Sigur că nu vorbesc cu tine, prostule, răspunse Miriapodul. Tâmpitul ăla de Vierme-lucitor a adormit cu lumina aprinsă.

Pentru prima dată de când intrase în încăpere, James ridică privirea spre tavan şi avu parte de o privelişte extraordinară. Ceva ce semăna cu o muscă uriaşă fără aripi (avea cel puţin un metru lungime) stătea cu capul în jos şi cu cele şase picioare fixate în mijlocul tavanului. Coada creaturii părea literalmente incandescentă. Degaja o lumină verzuie la fel de strălucitoare ca a unui bec electric şi lumina toată camera.

— Acela este un Vierme-lucitor? întrebă James, uitându-se la lumină. Mie nu mi se pare că seamănă cu un vierme.

— Sigur că este un Vierme-lucitor, răspunse Miriapodul. Cel puţin aşa pretinde. Dar, într-un fel, ai dreptate.

Licuricii nu sunt nici viermi, dar parcă nu sunt nici insecte. Sunt un fel de muşte caraghioase fără aripi. Trezeşte-te, loază!

Licuriciul nici nu se clinti. Miriapodul se întinse şi apucă una dintre ghetele de pe podea.

— Stinge lumina, fir-ar să fie! strigă el, aruncând cu

Licuriciul deschise leneş un ochi şi se uită la Miriapod.

— Nu-i nevoie să fii mitocan, zise el. Toate la timpul lor.

— Haide, haide! strigă Miriapodul. Stinge lumina sau ţi-o sting eu.

— A, bună, James! zise Licuriciul privind în jos şi făcându-i băiatului un semn prietenos. Nu te-am văzut când ai intrat. Bine-ai venit, dragă băiete, bine-ai venit! Şi noapte bună…

Apoi, *clic,* şi gata cu lumina.

James Henry Trotter stătea cu ochii larg deschişi în întuneric,

ascultând sunetele ciudate pe care le scoteau în somn „creaturile” din jurul lui. Se întreba ce oare urma să i se mai întâmple a doua zi dimineaţă. Noii lui prieteni începuseră deja să-i placă foarte mult. Nu erau câtuşi de puţin atât de fioroşi pe cât păreau. De fapt, nu erau fioroşi deloc. Păreau foarte de treabă şi foarte săritori, în ciuda strigătelor şi a certurilor dintre ei.

— Noapte bună, Maestre Greierini, şopti el. Noapte bună, Buburuză… Noapte bună, Domnişoară Păianjen…

Dar adormi înainte să le poată ura tuturor noapte bună.

Paisprezece

— Plecăm! strigă cineva. În sfârşit, plecăm!

James tresări din somn şi se uită în jur. Creaturile coborâseră toate din hamacuri şi viermuiau agitate prin încăpere. Brusc, podeaua gemu lung şi tare, ca şi cum ar fi fost cutremur.

— Începe! strigă Maestrul Greierini, ţopăind încântat încolo şi încoace. Tineti-vă bine!

7 7

— Ce e? întrebă James, sărind jos din hamac. Ce s-a întâmplat?

Buburuza, care se dovedea a fi o fiinţă blândă şi bună, veni lângă el.

— În caz că nu ştii, zise ea, suntem pe punctul de a pleca pentru totdeauna din vârful acestui deal oribil, unde am locuit cu toţii atâta vreme. Suntem gata să ne rostogolim, în miezul acestei piersici enorme şi minunate, spre tărâmul… spre tărâmul…

— Spre care tărâm? întrebă James.

— Nu-ţi bate tu căpşorul, zise Buburuza. Nimic nu poate fi mai îngrozitor decât vârful acestui deal sterp şi decât mătuşile tale antipatice.

— Aşa este! strigară cu toţii. Aşa este!

— Poate că n-ai observat, continuă Buburuza, dar întreaga grădină, nu doar partea din vârful dealului, se află pe o pantă abruptă. Singurul lucru care a împiedicat piersica să se rostogolească la vale încă de la început a fost coada groasă cu care este agăţată de copac. Dacă desprindem coada, am scăpat.

— Aveţi grijă! strigă Domnişoara Păianjen, în timp ce camera

se zguduia din nou. Pornim!

— Încă nu! încă nu!

— În acest moment, continuă Buburuza, dragul nostru Miriapod, care are un maxilar ascuţit ca briciul, se află sus, pe piersică, şi roade coada. De fapt, cred că e pe terminate, după cum ne clătinăm. Vrei să te adăpostesc sub aripa mea, ca să nu cazi atunci când vom începe să ne rostogolim?

— Eşti foarte drăguţă, zise James, dar cred că mă descurc.

În acelaşi moment, Miriapodul băgă o faţă zâmbitoare printr-o gaură din tavan şi strigă:

— Am reuşit! Pornim!

— Plecăm! strigară şi ceilalţi. Plecăm!

— Începe călătoria! strigă Miriapodul.

— Şi cine ştie unde se va sfârşi, mormăi Râma, atâta vreme cât eşti amestecat *tu.* S-ar putea să avem parte numai de necazuri.

— Aiurea, zise Buburuza. Vom vizita cele mai minunate locuri şi vom vedea cele mai nemaipomenite lucruri! Nu-i aşa, Miriapodule?

— Nimeni nu poate şti ce vom vedea! strigă Miriapodul.

Vom vedea Creatura cu cincizeci de ţeste.
Ce trăieşte-n zăpadă, la mari depărtări.
Iar când i se-ntâmplă (Păzea!) de răceşte.
Tre' să-şi sufle o sută de nări.
Vom vedea veninosul (şi cu puncte roz) Scrun.
Intră omul cu totul în gura lui plină.
El mănâncă cinci oameni prăjiţi la dejun şi încă vreo cinşpe la cină.
Un Dragon de-om vedea, nici n-ar fi de mirare.
Sau chiar Unicornul, zic la o adică.
Vom vedea chiar şi Monstrul teribil cu gheare Ce-i cresc răşchirate din chică.
Putem vedea dulcea Găinuşă Un-Doi.
Jucăuşă, drăguţă, frumos educată.
Face ouă de soi. Doar le fierbi şi apoi.
Explodând, îţi iau capul pe dată.
Un Gnu şi un Gnupopotam vom vedea.

Şi – gnoribil şi gnorm – un Gnâdac.
Ce-şi înfige-n om acul până-n plăsea.
De îi intră prin cap şi îi iese pe-un crac.
Am putea să murim rătăciţi, degeraţi.
Să murim la seism sau la replica lui.
Sau, mai rău, am putea să sfârşim sfâşiaţi De-o Dilemă cu colţii gălbui.
Nu contează! Scăpa-vom de-acest deal infernal.
Hai la vale, de-a dura şi de-a berbeleacu.
Să plonjăm, să rulăm până jos în aval.
Să fugim de-alde Spiker şi Sponge ca de dracu'!

O secundă mai târziu, încet, foarte uşor, pe nesimţite, piersica uriaşă se aplecă înainte şi se puse în mişcare. Încăperea se înclină şi mobila alunecă pe podea, izbindu-se de peretele cel mai îndepărtat. La fel păţiră şi James, Maestrul Greierini, Domnişoara Păianjen şi Râma, apoi şi Miriapodul, care tocmai venise, coborând repede pe perete.

Cincisprezece în acelaşi timp, afară, în grădină, mătuşa Sponge şi mătuşa Spiker tocmai îşi ocupau locurile la poartă, fiecare cu un teanc de bilete în mână. Primii curioşi matinali se vedeau în depărtare urcând dealul ca să vadă piersica.

— Azi vom câştiga o avere, zise mătuşa Spiker. Uite câtă lume vine!

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat azi-noapte cu pacostea noastră de nepot, zise mătuşa Sponge. Nu s-a mai întors, aşa-i?

— Probabil că a căzut pe întuneric şi şi-a rupt un picior, zise mătuşa Spiker.

— Poate şi-a rupt gâtul, zise plină de speranţă mătuşa Sponge.

— Stai să vezi ce va păţi când pun mâna pe el! zise mătuşa Spiker, agitându-şi bastonul. N-o să-şi mai dorească niciodată să rămână afară toată noaptea. S-a zis cu el! Sfinte Sisoe! Dar ce-i cu zgomotul ăsta îngrozitor?

Amândouă femeile se întoarseră să vadă.

Zgomotul, desigur, îl făcea piersica uriaşă în timp ce strivea gardul care o înconjura. Viteza ei creştea clipă de clipă şi acum se

rostogolea prin grădină spre locul unde stăteau mătuşa Sponge şi mătuşa Spiker.

Mătuşile înlemniră. Apoi ţipară. Apoi o luară la fugă. Erau înspăimântate, îşi tăiau calea una alteia. Începură să se împingă, să se îmbrâncească, fiecare se gândea doar la propria ei salvare. Mătuşa Sponge, cea grasă, se împiedică de o cutie pe care o adusese ca să ţină banii şi căzu în nas. Mătuşa Spiker se împiedică imediat de mătuşa Sponge şi căzu grămadă peste ea. Zăceau amândouă la pământ, luptându-se, zgâriindu-se, ţipând şi încercând din răsputeri să se ridice. Dar, înainte să reuşească, se abătu asupra lor piersica atotputernică.

Se auzi un scrâşnet.

Apoi se făcu linişte.

Piersica se rostogoli mai departe. Iar în urma ei, mătuşa Sponge şi mătuşa Spiker zăceau late în iarbă, la fel de plate, de subţiri şi de fără viaţă ca două păpuşi de hârtie decupate dintr-o carte cu poze.

Şaisprezece

Piersica ieşise de acum din grădină şi trecuse de vârful dealului. Se rostogolea şi sălta pe coasta abruptă cu o viteză ameţitoare. Înainta din ce în ce mai repede, iar mulţimea care urca dealul văzu brusc un monstru îngrozitor care se năpustea asupra ei. Oamenii începură să ţipe şi se năpustiră în stânga şi în dreapta, să-i facă loc.

Ajunsă la poalele dealului, piersica traversă strada, dărâmând un stâlp de telegraf şi turtind două maşini parcate în calea ei.

Apoi traversă cu repeziciune vreo douăzeci de loturi de pământ, rupând gardurile şi punând la pământ gardurile vii. Trecu prin mijlocul unei frumoase cirezi de vaci, pe urmă prin mijlocul unei turme de oi, al unei herghelii de cai, al unei ciurde de porci şi în curând toată pajiştea deveni o îmbulzeală de animale înfricoşate care se năpusteau în toate direcţiile.

Piersica gonea mai departe cu mare viteză şi nu dădea semne c-ar încetini. Doi kilometri mai încolo, ajunse într-un sat. Se rostogoli pe strada mare, în timp ce oamenii săreau grabnic în stânga şi în dreapta, ca să se ferească din calea

ei. La capătul drumului se izbi de o clădire enormă şi trecu prin ea, lăsând în pereţii groşi de cărămidă două găuri rotunde.

Clădirea era o faimoasă fabrică de ciocolată. Prin găurile din pereţi începu să se reverse aproape imediat un râu cald de ciocolată topită. Într-un minut, ciocolata maronie şi lipicioasă curgea pe toate străzile satului, se strecura pe sub uşile caselor, intra în magazine şi în grădinile oamenilor. Copiii se afundau în ea până la genunchi, unii chiar încercau să înoate în ea. Şi toţi se îndopau din ciocolată cu înghiţituri mari şi hulpave, ţipând de bucurie.

Piersica alerga însă mai departe peste câmpii, fără să se oprească vreo clipă, lăsând în urmă un val de stricăciuni. Staule, grajduri, stâni, hambare, case, şuri, toate cele ce-i ieşeau în cale se prăbuşeau ca popicele. Un bătrân de pe marginea unui râu se trezi cu undiţa smulsă din mână, iar o femeie pe nume Daisy Entwistle se află atât de aproape! încât piersica jupui razant pielea de pe vârful nasului ei lung.

Oare avea să se mai oprească?

De ce să se fi oprit? Un obiect rotund continuă să se rostogolească atâta timp cât are o vale în faţă, iar în acest caz valea ducea până la ocean. Acelaşi ocean pentru a cărui vizitare le implorase James pe mătuşi cu o zi înainte.

Ei bine, poate că avea să ajungă să-l viziteze acum. Cu fiecare clipă, piersica se apropia din ce în ce mai mult de ocean. La fel şi de falezele înalte şi albe care îl străjuiau.

Falezele erau faimoase în toată Anglia şi măsurau înălţimi de sute de metri. Apa de sub ele era adâncă, rece şi hulpavă. Multe vapoare au fost înghiţite pentru totdeauna în această parte a coastei, împreună cu oamenii de la bord. Iar piersica mai avea până la faleză doar o sută de metri… cincizeci… douăzeci… zece… cinci…

Când ajunse la marginea falezei, piersica păru să se ridice spre cer şi rămase suspendată câteva secunde, răsucindu-se mai departe în aer.

Apoi începu să cadă…

Tot mai jos…

Mai jos…
Mai jos…
Mai jos…
Mai jos…

BUF!!! Lovi apa cu un pleoscăit formidabil şi se scufundă ca o piatră.

Dar peste câteva clipe se ridică din nou la suprafaţă şi rămase acolo, plutind liniştită pe oglinda apei.

Şaptesprezece în acest moment, înăuntrul piersicii înseşi era un haos de nedescris. James Henry Trotter zăcea năuc şi plin de vânătăi pe podeaua încăperii, într-o masă nedefinită formată din Miriapod, Râmă, Păianjen, Buburuză, Licurici şi Maestrul Greierini. În toată istoria omenirii, nimeni nu avusese parte de o călătorie mai teribilă decât aceste nefericite creaturi.

Începuse bine, cu multe râsete şi chiuituri, iar în primele secunde când piersica pornise să se rostogolească uşurel la vale nimănui nu-i păsase de câteva zgâlţâieli. Pe urmă se auzise BUM!, iar Miriapodul strigase: „Asta a fost mătuşa Sponge”. Şi din nou BUM!, şi strigase: „*Asta* a fost mătuşa Spiker”. Şi toată lumea murise de râs.

Dar imediat ce piersica ieşise din grădină şi începuse să se rostogolească pe coasta cea abruptă a dealului, înaintând tot mai repede şi făcând salturi nebuneşti, toată povestea se transformase într-un coşmar.

James se trezise aruncat în tavan, apoi din nou pe podea, pe urmă dintr-un perete într-altul şi iar în tavan, şi din nou sus, jos, stânga, dreapta şi peste cap, în timp ce restul creaturilor zburau şi ele în toate direcţiile, laolaltă cu fotoliile şi canapeaua, ca să nu mai pomenim de cele patruzeci şi două de ghete ale Miriapodului. Toate şi toţi erau zgâlţâiţi ca nişte boabe de mazăre într-o morişcă gigantică învârtită de un uriaş nebun care refuza să se oprească. Şi ca lucrurile să fie şi mai rele, se întâmplase ceva cu sistemul de iluminat al Licuriciului, iar în încăpere era un întuneric ca de smoală. Se auzeau ţipete şi urlete, înjurături şi strigăte de durere, şi totul se învârtea fără încetare.

James se agăţase la un moment dat cu disperare de ceva ce i

se păruse a fi nişte bare groase ieşite din perete, ca să-şi dea seama apoi că erau două dintre picioarele Miriapodului. „Dă-mi drumul, idiotule!" strigase Miriapodul, lovindu-l ca să se elibereze şi aruncându-l pe James direct în poala aspră a Maestrului Greierini. De două ori se încurcase printre picioarele Domnişoarei Păianjen (oribilă aventură!), iar spre sfârşit biata Râmă, care pocnea ca un bici ori de câte ori zbura prin aer dintr-un perete într-altul, se încolăcise înfricoşată în jurul lui James şi refuzase să-i mai dea drumul.

Oh, fusese o călătorie disperată şi insuportabilă!

Dar acum se terminase şi camera devenise brusc nemişcată şi liniştită. Toată lumea începu, cu migală şi cu dureri, să se descâlcească de ceilalţi.

— Vreau nişte lumină! strigă Miriapodul.

— Da! strigară şi ceilalţi. Lumină! Dă-ne lumină!

— Mă străduiesc, răspunse sărmanul Licurici. Fac tot ce-mi stă în puteri. Aveţi răbdare, vă rog.

Aşteptară cu toţii, tăcuţi.

O rază de lumină slabă şi verzuie începu să se zărească din coada Licuriciului. Lumina continuă să devină tot mai puternică şi în cele din urmă reuşiră să vadă.

— *Ce călătorie fantastică!* zise Miriapodul, şchiopătând prin încăpere.

— Nu voi mai fi *niciodată* aceeaşi, murmură Râma.

— Nici eu, zise Buburuza. Mi-a mâncat ani din viaţă.

— Dar, prieteni… interveni Maestrul Greierini, încercând să fie vesel. Am ajuns acol*o!*

— Unde? întrebară ceilalţi. Unde? Ce înseamnă *acolo*?

— Nu ştiu, zise Maestrul Greierini. Dar sunt sigur că este un loc bun.

— Cred că suntem în fundul unei mine de cărbune, zise morocănoasă Râma. În ultima parte, am căzut şi am tot căzut. Am simţit în stomac. Încă mai simt.

— Poate că suntem în mijlocul unei ţări frumoase, pline de cântece, zise Maestrul Greierini.

— Sau la ţărmul mării, zise James cu ardoare, printre o

mulţime de copii cu care să mă joc pe plajă.

— Iertaţi-mă, zise Buburuza, întorcându-se cam palidă, poate mă înşel, dar nu vi se pare că ne legănăm?

— Ne legănăm? strigară toţi. Ce naiba vrei să spui?

— Eşti încă ameţită de pe drum, zise Maestrul Greierini. O să-ţi revii curând. Sunteţi gata cu toţii să mergem sus şi să aruncăm o privire?

— Da, da! răspunseră cu toţii în cor. Hai! Să mergem!

— *Refuz* să ies pe uşă desculţ, zise Miriapodul. Mai întâi *trebuie* să-mi încalţ ghetele.

— Pe toţi sfinţii, nu începe din nou cu prostia asta, zise Râma.

— Hai să-l ajutăm *toţi* pe Miriapod şi să terminăm povestea, zise Buburuza. Haideţi!

Se conformară cu toţii, cu excepţia Domnişoarei Păianjen, care ţesea o scară de frânghie cu care să poată urca spre o gaură din tavan. Maestrul Greierini le spusese plin de înţelepciune că nu trebuie să rişte şi să iasă pe uşa laterală, atâta timp cât nu ştiau unde sunt. Mai bine să se urce întâi pe piersică şi să arunce o privire în jur.

Peste o jumătate de oră, cu scara de frânghie gata şi atârnată la locul ei şi cu a patruzeci şi două gheată a Miriapodului încălţată în al patruzeci şi doilea picior şi legată bine la şireturi, erau gata să iasă afară. Cu imbolduri şi strigăte de îmbărbătare de genul: „Am ajuns, băieţi, pe Tărâmul Făgăduinţei! Abia aştept să-l văd!”, se căţărară pe scară unul câte unul şi dispărură în tunelul abrupt, aproape vertical, întunecos şi umed, care ducea sus.

Optsprezece

Peste un minut, erau cu toţii afară, în vârful piersicii, aproape de coadă. Clipeau des din cauza soarelui strălucitor şi se uitau neliniştiţi în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde suntem?

— *Imposibil!*

— Incredibil!

— Nemaipomenit!

— V-am spus eu că ne legănăm, zise Buburuza.

— Suntem în mijlocul mării! strigă James.

Şi chiar acolo erau. Curentul puternic şi vântul purtaseră piersica departe în larg şi ţărmul deja nu se mai vedea. În jurul lor se întindea oceanul, negru, adânc şi flămând. Valuri mici se spărgeau de marginea piersicii.

— Cum de-am ajuns aici? strigară toţi. Unde sunt câmpurile? Unde sunt pădurile? Unde este Anglia?

Nimeni, nici măcar James nu înţelegea cum Dumnezeu se întâmplase una ca asta.

— Doamnelor şi domnilor, zise Maestrul Greierini, încercând din răsputeri să-şi ascundă spaima şi dezamăgirea. Mă tem că ne aflăm într-o situaţie destul de dificilă.

— Dificilă! strigă Râma. Dragă Maestre, suntem terminaţi! Suntem cu toţii pe punctul de a muri. Oi fi eu oarbă, dar asta văd limpede.

— Jos cu ghetele! strigă Miriapodul. Nu pot înota încălţat.

— Eu nu pot înota deloc, strigă Buburuza.

— Nici eu nu pot, se văită Licuriciul.

— Nici eu, zise Domnişoara Păianjen. Noi, cele două fete, nu ştim să înotăm.

— Dar nu va trebui să înotaţi, le spuse calm James. Plutim cât se poate de frumos. Mai devreme sau mai târziu, va trece un vapor şi ne va salva.

Toţi îl priviră cu uimire.

— Eşti sigur-sigur că nu ne scufundăm? întrebă Buburuza.

— Absolut sigur, răspunse James. Uitaţi-vă şi voi!

Alergară cu toţii la marginea piersicii şi se uitară în jos, la apa de dedesubt.

— Băiatul are dreptate, zise Maestrul Greierini. Plutim cât se poate de frumos. Nu avem decât să ne aşezăm şi să ne păstrăm calmul. Totul seva termina cu bine.

— Ce tâmpenie! strigă Râma. Nimic nu se termină vreodată cu bine, ştii prea bine.

— Sărmana Râmă, îi şopti Buburuza la ureche lui James, îi place să vadă nenorociri peste tot. Urăşte să fie fericită. Este fericită doar când e posomorâtă. Nu-i aşa că-i ciudat?

Dar bănuiesc că a fi râmă este de-ajuns pentru cineva ca să fie posomorât, nu crezi?

— Dacă piersica nu se scufundă, continuă Râma, şi dacă nu ne vom îneca, atunci vom muri cu toţii *de foame.* Vă daţi seama că n-am mâncat nimic de ieri-dimineaţă?

— Fir-ar să fie, are dreptate! strigă Miriapodul. Râma are şi ea dreptate, măcar o dată!

— Sigur că am dreptate, zise Râma. Nu vom găsi nimic de mâncare pe aici. Vom fi din ce în ce mai slabi şi din ce în ce mai însetaţi. Vom avea parte de o moarte lentă şi îngrozitoare. Eu simt deja că mor. Mă zbârcesc încet-încet de foame. În ce mă priveşte, prefer să mor înecată.

— Dar, Doamne sfinte, trebuie să fii oarbă să nu vezi, zise James.

— Ştii bine că sunt oarbă, se supără Râma. Nu e cazul să-mi reaminteşti.

— Nu asta am vrut să spun, zise repede James. Iartă-mă! Dar nu vezi că…

— Să văd? strigă sărmana Râmă. Cum să văd dacă sunt oarbă?

James trase adânc aer în piept.

— Nu-ţi *dai seama,* continuă el cu răbdare, că aici avem destulă hrană să ne ajungă săptămâni la rând?

— Unde? întrebară cu toţii. Unde?

— Păi, piersica, desigur! Ambarcaţiunea noastră este toată din mâncare!

u

şi

— Dumnezeu e săritor! strigară ceilalţi. Nu ne-am gândit la asta!

— Dragul meu James, zise Maestrul Greierini, punând cu prietenie un picior pe umărul băiatului. Nu ştiu ce ne-am face fără tine. Eşti atât de deştept! Doamnelor şi domnilor, suntem din nou salvaţi!

— Ba nu suntem deloc! zise Râma. Cred că sunteţi nebuni. Nu

putem mânca ambarcaţiunea cu care navigăm! Este singurul obiect care ne ţine la suprafaţă.

— Dacă nu mâncăm piersica, vom muri de foame, zise Miriapodul.

— Iar dacă o mâncăm, ne vom scufunda! strigă Râma.

— Vai, vai, zise Maestrul Greierini. Acum suntem într-o situaţie şi mai grea decât înainte.

— Dar n-am putea mânca măcar puţin? întrebă Domnişoara Păianjen. Mor de foame.

— Poţi mânca oricât, răspunse James. Ar trece luni de zile până să facem măcar o gaură în această piersică uriaşă. Nu vă daţi seama?

— Doamne sfinte, are din nou dreptate! strigă bătând din palme Maestrul Greierini. Ar dura luni în şir. Sigur că da! Dar hai să nu facem găurele prin toată puntea. Ar fi mai bine să începem să scobim chiar tunelul prin care am ieşit afară.

— Excelentă idee, zise Buburuza.

— De ce eşti atât de îngrijorată, dragă Râmă? întrebă Miriapodul. Care e problema?

— Problema este… zise Râma. Problema este… că nu mai există nicio problemă!

Toată lumea izbucni în râs.

— Haide, Râmă, înveseleşte-te! i-au spus toţi. Vino şi mănâncă!

Plecară împreună spre tunelul de intrare şi începură să scobească din el bucăţi mari şi zemoase din pulpa aurie a piersicii.

— O, minunat! zise Miriapodul cu gura plină.

— Delicios! zise Maestrul Greierini.

— Pur şi simplu fantastic! zise Licuriciul.

— O, mamă! zise pătrunsă Buburuza. Ce gust divin!

Se uită la James şi îi zâmbi, iar James îi răspunse şi el cu un zâmbet. Se aşezară amândoi pe punte, mestecând fericiţi.

— Ştii, James, zise Buburuza, până în acest moment nu am mâncat nimic altceva decât gândăcei din aceia verzi care trăiesc pe tufele de trandafiri. Sunt absolut delicioşi, dar piersica asta este chiar mai bună.

— Nu-i aşa că e un moment magnific? zise Domnişoara Păianjen, venind să li se alăture. Personal, am crezut mereu că nimic nu poate fi mai gustos decât o muscă albastră, grasă şi suculentă, prinsă în pânza mea. Până când am gustat *asta…*

77

— Ce aromă! exclamă Miriapodul. Fantastică! Nu există ceva asemănător! Şi nici n-a existat vreodată! Iar eu mă pricep, pentru că am gustat personal din cele mai delicioase mâncăruri din lume!

Moment în care Miriapodul, cu gura plină de piersică şi cu sucul curgându-i pe bărbie, se puse brusc pe cântat:

La viaţa mea m-am delectat cu multe lighioaie:
Ţânţari glacé şi mormoloci şi goange fierte-n zoaie.
Şi ficăţei de şoricei prăjiţi în mult ulei – Sunt delicioşi dacă-i arunci de proaspeţi în tigaie.
(Dar nu uita să-i dregi cu jeg cules de prin gunoaie.)
Am mâncat turte de noroi de la mari bucătari cu şcoală, Scrumletă, ouă de libărci, tăuni în sos de smoală.
Coş după coş de melci băloşi, cozi de şopârlă-n caltaboşi, Gândaci – câte o oală.
(Gândacu-i bun dacă-l stropeşti cu-oţet de portocală.)
Scârnaţiifierţi sunt delicioşi serviţi cu garnitură De viermi tocaţi şi monstropel… Aţi pus vreodată-n gură Muci de ţânţar, cacaviar.
Prăjite în untură?
(Mie-mi provoacă la stomac senzaţii de arsură.)
Mor după ciupituri de viespi mânjite-n unt pe pită.
Şi ţepi în sos de porc spinos. Şi – O, dulce ispită!
— Jambon din carne de dragon ţinut la fezandat în pom – E marfă ieftinită!
(Prin poştă poţi să ţi-o comanzi, pachet să ţi-o trimită.)
Tânjesc după tentantul tentacul în aspic.
Iar de la broască-ADOR crocantul ei şoric.
O farfurie plină de sol dres cu benzină E un festin unic.
(Şi nici nu vă mai spun că costă mai nimic.)
De ziua mea eu îmi ofer meniul cel mai bun:
O tartină cu latrină pe-o felie de furtun şi un jeleu (miroase greu!)

Din unghii de sconcs brun.

(E delicios, însă în nas tampoane tre' să-mi pun.)

Ajung, A ZIS OMIDA, *la subiect îndată – Acestea-s feluri care sunt rare-n lumea toată.*

Dar fără să-mi mai fac vreun gând sunt gata să-mi reneg oricând

Dieta rafinată.

Ca să primesc (căci mult poftesc)

Din PIERSICĂ-O BUCATĂ!

Cu toţii se simţeau fericiţi acum. Soarele strălucea pe un cer albastru şi senin, iar ziua era liniştită. Piersica uriaşă reflecta lumina soarelui şi semăna cu o minge de aur navigând pe o mare de argint.

Nouăsprezece

— Priviţi! strigă Miriapodul, când tocmai terminau de mâncat. Uitaţi-vă la chestia aia neagră şi subţire care vine prin apă spre noi!

Se întoarseră cu toţii să se uite.

— Sunt două, zise Domnişoara Păianjen.

— Sunt o *mulţime,* zise Buburuza.

— Dar ce sunt? întrebă Râma, începând să se îngrijoreze.

— Cred că sunt un fel de peşti, spuse Maestrul Greierini. Poate că vin să ne salute.

— Sunt rechini! strigă Râma. Pariez pe ce vreţi voi că sunt rechini şi că vin să ne mănânce.

— Ce prostie! zise Miriapodul, dar vocea părea dintr-odată să-i tremure puţin şi nu mai râdea.

— Sunt *sigură* că sunt rechini! zise Râma. *Pur şi simplu ştiu* că asta sunt.

De fapt, nici ceilalţi nu se mai îndoiau, dar le era prea frică să recunoască.

Se făcu linişte. Se uitau cu toţii îngrijoraţi în jos, la rechinii care înotau fără zgomot în jurul piersicii.

— Să presupunem că *ar fi* rechini, zise Miriapodul. Tot nu cred că suntem în pericol, dacă rămânem aici, sus.

Dar, chiar în timp ce spunea asta, una dintre aripioarele negre îşi schimbă direcţia şi tăie apa îndreptându-se direct spre piersică.

Pe urmă rechinul se opri şi se uită la adunarea din vârful acesteia cu ochi mici şi răi.

— Pleacă de-aici, strigară ei. Pleacă de-aici, bestie!

Încet, chiar alene, rechinul deschise gura (atât de mare încât putea înghiţi un cărucior pentru copii) şi se năpusti asupra piersicii.

Ca la un semnal al căpitanului, ceilalţi rechini înotară şi ei spre piersică, se înghesuiră lângă ea şi începură să o atace furios. Erau cel puţin douăzeci – treizeci. Toţi se luptau cu piersica şi se zvârcoleau dând din cozi şi înspumând apa din jur.

În vârful piersicii se dezlănţui panica şi haosul.

— Suntem terminaţi! strigă Domnişoara Păianjen, frângându-şi picioarele. Vor mânca toată piersica, iar când nu vom mai avea pe ce sta, ne vor mânca pe noi.

— Are dreptate! strigă Buburuza. Suntem pierduţi definitiv.

— O, nu vreau să fiu mâncată, se văicări Râma. Dar pe mine mă vor lua prima, pentru că sunt aşa de grasă şi de suculentă şi nu am oase!

— Nu putem face nimic? întrebă Buburuza, apelând la James. Sunt sigură că tu poţi găsi o soluţie.

Brusc se uitară cu toţii la James.

— Gândeşte-te! îl imploră Domnişoara Păianjen. *Gândeşte-te,* James, *gândeşte-te!*

— Haide! spuse şi Miriapodul. Hai, James! Trebuie să putem face ceva.

Toţi ochii rămaseră aţintiţi asupra lui, concentraţi, înspăimântaţi, plini de o speranţă disperată.

Douăzeci

— Ar fi *ceva* ce cred că am putea încerca, spuse încetişor James Henry Trotter. Nu zic că o să meargă…

— Spune-ne! strigă Râma. Spune-ne repede!

— Încercăm orice spui tu! zise Miriapodul. Dar grăbeşte-te, grăbeşte-te, grăbeşte-te!

— Tăceţi din gură şi lăsaţi băiatul să vorbească! spuse Buburuza. Continuă, James!

Se traseră cu toţii mai aproape. Urmă o pauză destul de lungă.

— Spune! strigară toţi, agitaţi. *Spune!*

Şi în tot acest timp, puteau auzi rechinii forfotind în apa de dedesubt. Era destul să scoată din minţi pe oricine.

— Hai, James, zise Buburuza, luându-l cu binişorul.

— Mă tem… mă tem că nu ne va folosi la nimic, murmură James, clătinând din cap. Îmi pare rău. Am uitat că nu avem frânghie deloc. Ne-ar trebui sute de metri de frânghie pentru ca ideea mea să dea roade.

— Ce fel de frânghie? întrebă repede Maestrul Greierini.

— Orice fel de frânghie. Doar să fie lungă şi rezistentă.

— Băiete dragă, dar avem aşa ceva. Din belşug!

— Cum? Unde?

— Viermele de Mătase! strigă Maestrul Greierini. Nu l-ai observat până acum pe Viermele de Mătase? Este jos, în cameră. Nu se mişcă niciodată. Stă şi doarme cât e ziua de lungă. Dar îl putem trezi, să-l punem să-şi toarcă firul.

— Dar cu mine cum rămâne? întrebă Domnişoara Păianjen. Pot să torc frânghie la fel de bine ca orice Vierme de Mătase. În plus, *eu* pot să torc cu model.

— Poţi toarce destul fir? întrebă James.

— Cât vrei tu.

— Şi repede?

— Desigur! Desigur!

— Şi va fi rezistent?

— Cel mai rezistent. Şi gros cât degetul tău. Dar de ce? Ce vrei să faci?

— Vreau să ridic piersica deasupra apei, anunţă ferm James.

— Eşti nebun! strigă Râma.

— Este singura noastră şansă.

— Băiatul a înnebunit.

— Glumeşte…

— Spune mai departe, James, îl îmbie Buburuza. Cum ai de gând să faci asta?

— O agaţă de cer, presupun, îl luă Miriapodul peste picior.

— Pescăruşii, răspunse calm James. E plin de ei. Ia uitaţi-vă!

Se uitară cu toţii în sus. Deasupra lor, pe cer, se roteau o mulţime de pescăruşi.

— Voi lua o frânghie lungă de mătase, continuă James. Voi face un laţ la un capăt şi o voi agăţa de gâtul unui pescăruş. Celălalt capăt îl voi lega de coada piersicii.

Arătă codiţa piersicii, care se înălţa ca un catarg scurt şi gros în mijlocul punţii.

— Pe urmă voi lua altă frânghie şi voi proceda la fel cu alt pescăruş. Şi pe urmă cu încă unul, şi cu încă unul…

— E o prostie! strigară ceilalţi.

— Absurd!

— Ce tâmpenie!

— Baliverne!

— O nebunie!

— Dar cum ar putea câţiva pescăruşi, întrebă Maestrul Greierini, să ridice în aer ceva atât de mare ca piersica, şi pe noi pe deasupra? Ne-ar trebui câteva sute… poate câteva mii…

— Sunt nenumăraţi pescăruşi, răspunse James. Uitaţi-vă şi voi! Probabil că ne trebuie patru sute, cinci sute, şase sute… poate chiar o mie. Nu ştiu. Îi voi înhăma pe rând la codiţa piersicii, până când vor fi destui ca să ne ridice. Până la urmă ne vor ridica. La fel se întâmplă şi cu baloanele. Dacă îi dai cuiva să ţină destule baloane, cu adevărat des*tule, până* la urmă seva ridica în aer. Iar un pescăruş are o putere de tracţiune mai mare decât un balon. Numai să avem destul timp ca să punem ideea în practică… Să nu ne scufunde rechinii ăştia îngrozitori mai înainte…

— Ţi-ai ieşit complet din minţi, zise Râma.

— Cum Dumnezeu crezi că vei putea trece laţul unei frânghii pe după gâtul unui pescăruş? Presupun că vei zbura până la el ca să-l prinzi.

— Băiatul s-a smintit, zise Miriapodul.

— Lăsaţi-l să termine, zise Buburuza. Spune, James! *Cum* vei proceda?

— Cu momeală.

— Momeală! Ce fel de momeală?

— Cu râme, de bună seamă. Pescăruşilor le plac râmele, nu-i aşa? Din fericire pentru noi, avem aici cea mai mare, mai grasă, mai rozalie şi mai suculentă râmă din lume.

— Încetează imediat! strigă Râma. Ajunge!

— Continuă! ziseră ceilalţi, începând să devină interesaţi. Spune mai departe!

— Pescăruşii au observat-o deja pe râma noastră, îşi urmă James demonstraţia. De-asta zboară atât de mulţi deasupra noastră. N-au îndrăznit să coboare pentru că suntem şi noi aici. Dacă ne…

— Încetează! strigă din nou Râma. Stop! Stop! Stop! Nu mă bag în aşa ceva! Refuz! Eu… eu… eu…

— Taci din gură! zise Miriapodul. Vezi-ţi de treaba ta!

— Îmi place ideea!

— Dragă Râmă, vei sfârşi mâncată oricum. Ce contează dacă te mănâncă rechinii sau pescăruşii?

— Nu fac aşa ceva!

— De ce nu vrei să ascultăm mai întâi care-i planul? zise Maestrul Greierini.

— Mă doare în cot de plan! strigă Râma. Nu vreau să fiu ciugulită până mor de un stol de pescăruşi.

— Dar vei fi o martiră, dragă, zise Miriapodul. Te voi respecta pentru asta tot restul vieţii mele.

— Şi eu la fel, zise Domnişoara Păianjen. Numele tău va ajunge în toate ziarele. „Râma care s-a sacrificat ca să-şi salveze prietenii…”

— Dar nu-i nevoie să se sacrifice, interveni James. Ascultaţi-mă bine! Iată ce avem de făcut…

— O, este un plan absolut excepţional! strigă Maestrul Greierini, după ce James le explică strategia lui.

— Băiatul este un geniu, anunţă răspicat Miriapodul. Pot să rămân încălţat.

— Oh, or să mă ciugulească până mor, se văicări sărmana Râmă.

— Nici gând!

— Ba da, ba da! Şi nici măcar nu-i voi putea vedea năpustindu-se asupra mea, pentru că nu am ochi!

James se duse şi o luă cu blândeţe pe Râmă pe după umeri.

— Nu-i voi lăsa nici măcar *să te atingă,* zise el. N-o să-i las, îţi

promit. Dar *trebuie* să ne grăbim. Uitaţi-vă ce se întâmplă jos!

Şi mai mulţi rechini înconjurau acum piersica. Apa fierbea de ei. Erau cel puţin nouăzeci sau o sută. Iar călătorilor de sus li se părea că piersica se scufundă în apă din ce în ce mai mult.

— Ocupaţi-vă poziţiile! strigă James. Imediat! Nu mai putem pierde nicio clipă!

El era acum căpitanul, toată lumea ştia. Aveau să facă orice le comanda el.

— Toată lumea sub punte, cu excepţia Râmei!

— Am înţeles! răspunseră ferm ceilalţi şi se năpustiră spre tunel. Haideţi! Să ne grăbim!

— Miriapodule! strigă James. Tu te duci jos şi-l pui imediat la treabă pe Viermele de Mătase. Să toarcă un fir cum n-a tors niciodată! Vieţile noastre depind de el. La fel şi tu, Domnişoară Păianjen! începe frânghia!

9 i

În câteva minute, totul era gata.

Pe puntea de sus a piersicii se făcuse linişte. În afară de Râmă, nu se mai vedea nimeni.

Jumătate din Râmă zăcea inocentă la soare; semăna cu un cârnat roz, gros şi zemos, lăsat la vedere pentru pescăruşi. Cealaltă jumătate atârna în tunel.

James se ghemui se lângă Râmă dedesubt, la intrarea în tunel, şi aştepta primul pescăruş. Avea un laţ de mătase în mână.

Maestrul Greierini şi Buburuza erau ceva mai jos în tunel, la coada Râmei, pregătiţi s-o tragă repede înăuntru, în afara oricărui pericol, de îndată ce le comanda James.

Departe, în miezul sâmburelui, Licuriciul lumina bine încăperea pentru ca Viermele de Mătase şi Domnişoara Păianjen să-şi poată vedea de treabă. Miriapodul era şi el acolo şi dirija cu frenezie eforturile celor doi. Din când în când, James îi auzea strigătele răsunând slab din adâncuri: „Toarce, Vierme de Mătase! Toarce, grasule leneş! mai repede, mai repede, altfel te aruncăm la rechini!”

— Vine primul pescăruş, şopti James. Stai liniştită, Râmă, nu te mişca! Restul, fiţi pregătiţi s-o trageţi!

— Nu-l lăsaţi să mă ciupească, vă rog, imploră Râma.

— Nu, nu. Ssst…

Cu coada ochiului, James văzu cum pescăruşul se năpusteşte în picaj spre Râmă. Se trezi brusc cu el atât de aproape, încât îi putea vedea ochii negri şi rotun zi şi ciocul curbat. Ciocul era deschis, pregătit să apuce o bucată zdravănă din carnea Râmei.

— Trageţi! strigă James.

Maestrul Greierini şi Buburuza smuciră zdravăn de coada Râmei, care dispăru ca prin farmec în tunel. În acelaşi timp, James ridică mâna şi pescăruşul intră direct în laţul de mătase pe care îl avea pregătit. Laţul, făcut cu pricepere, se strânse exact cât trebuia în jurul gâtului pescăruşului (adică nu prea mult). Pescăruşul era acum captiv.

— Ura! strigă Maestrul Greierini, trăgând cu ochiul din tunel. Bravo, James!

Pescăruşul se ridică în zbor, în timp ce James lăsa frânghia să se desfăşoare. După ce pasărea ajunse cam la cincizeci de metri, băiatul legă sfoara de coada piersicii.

— Următorul! strigă el, sărind înapoi în tunel. Hai, Râmă, sus din nou! mai adu-ne frânghie, Miriapodule!

— Oh, nu-mi place deloc, se văicări Râma. M-a ratat la secundă! Am simţit curentul de aer pe spinare, în timp ce trecea pe deasupra mea.

— Ssst! şopti James. Stai nemişcată! Vine încă unul!

Procedară la fel.

Pe urmă încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată…

Pescăruşii continuau să vină, iar James îi prindea unul după altul şi îi înhăma la coada piersicii.

— Avem o sută de pescăruşi, strigă el, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă.

— Dă-i înainte! strigară ceilalţi. Dă-i bătaie, James!

— Două sute de pescăruşi!

— Trei sute de pescăruşi!

— Patru sute de pescăruşi!

Rechinii, ca şi cum ar fi simţit că erau în pericol să-şi piardă prada, atacau piersica mai furioşi ca niciodată, iar piersica părea să se scufunde din ce în ce mai tare.

— Cinci sute de pescăruşi! strigă James.

— Viermele de Mătase zice că rămâne fără mătase, strigă Miriapodul din miezul fructului. Zice că nu mai poate face faţă prea mult timp. Iar Domnişoara Păianjen la fel.

— Spune-le că *trebuie* să toarcă fir în continuare! răspunse James. Nu se pot opri acum.

— Ne ridicăm! strigă cineva.

— Ba nu…

— Eu aşa simt!

— Mai leagă un pescăruş, hai, repede!

— Linişte, toată lumea! Linişte! Vine o pasăre chiar acum.

Era pescăruşul numărul cinci sute unu, iar în momentul în care James îl înhămă la codiţă alături de ceilalţi, piersica uriaşă începu să se ridice încet din apă.

— Atenţie! Am pornit! Ţineţi-vă bine!

Dar piersica se opri.

Şi rămase pe loc.

Oscilă, se balansă, dar nu se ridică mai sus.

Fundul ei abia atingea apa. Era ca o balanţă fragilă, care are nevoie doar de un mic impuls ca să se încline fie într-o parte, fie în cealaltă.

— Ne mai trebuie o pasăre! strigă Maestrul Greierini, uitându-se afară din tunel. Aproape că am reuşit.

Atunci sosi clipa cea mare. Prinseră repede al cinci sute doilea pescăruş şi îl înhămară la coada piersicii…

Apoi brusc…

Dar încet…

Maiestuos…

Ca un balon auriu fantastic…

Cu toţi pescăruşii trăgând în sus de frânghii…

Piersica uriaşă se ridică din apă picurând şi începu să se înalţe spre cer.

Douăzeci şi trei într-o clipă, se adunară cu toţii în vârful piersicii.

— Ce frumos! strigară ei.

— Ce sentiment minunat!

— Rămâneţi cu bine, rechinilor!

— O, Doamne, ăsta da mod de a călători!

Domnişoara Păianjen, care realmente chiţăia de încântare, îl apucă de talie pe Miriapod şi începură să danseze amândoi în jurul cozii fructului. Râma se ridică pe partea dinapoi şi începu să se unduiască de una singură, plină de bucurie. Maestrul Greierini începu să ţopăie, făcând salturi din ce în ce mai înalte. Buburuza dădu fuga şi scutură cu căldură mâna lui James. Licuriciul, care în majoritatea timpului era o fiinţă foarte timidă şi tăcută, strălucea de plăcere aproape de capătul tunelului. Chiar şi Viermele de Mătase, alb, slab şi complet epuizat, se târî afară din tunel ca să urmărească miraculoasa lor înălţare în văzduh.

Se ridicau tot mai mult. Ajunseră curând deasupra oceanului, cam la înălţimea unei turle de biserică.

— Mă cam îngrijorează piersica, le spuse James celorlalţi, după ce dansurile şi strigătele de bucurie se opriseră.

Mă întreb cât de multe stricăciuni i-au provocat rechinii dedesubt. Nu ne putem da seama de aici.

— Ce-ar fi să cobor pe margine şi să fac o mică inspecţie? zise Domnişoara Păianjen. Pentru mine nu-i nicio dificultate, vă asigur.

Fără să mai aştepte răspuns, Domnişoara Păianjen produse un fir de mătase pe care îl legă de coada piersicii.

— Mă întorc într-o clipă, zise ea, apoi merse liniştită până la marginea piersicii şi sări, desfăşurând firul pe măsură ce cobora.

Ceilalţi se adunară îngrijoraţi în locul unde dispăruse în gol.

— Ar fi îngrozitor să se rupă firul… zise Buburuza.

Se lăsă o linişte lungă.

— Eşti bine, Domnişoară Păianjen? strigă Maestrul Greierini.

— Da, mulţumesc, răspunse ea iute de dedesubt. Mă întorc imediat.

Şi începu să urce înaintând pas cu pas de-a lungul firului de mătase, pe care îl şi strângea la loc şi îl înfăşură în corpul ei.

— Este grav? o întrebară ceilalţi. Au mâncat tot fundul piersicii? Sunt găuri peste tot?

Domnişoara Păianjen se căţără înapoi pe punte, cu o expresie mulţumită, dar în acelaşi tip nedumerită.

— N-o să vă vină să credeţi, zise ea, dar aproape că nu există nicio stricăciune, nicăieri. Piersica este aproape neatinsă. Lipsesc câteva îmbucături ici-colo, dar nimic mai mult.

— Probabil că te înşeli, zise James.

— Sigur că se înşală! exclamă Miriapodul.

— Vă asigur că nu, răspunse Domnişoara Păianjen.

— Dar am fost înconjuraţi de sute de rechini.

— Fierbea apa de ei!

— I-am văzut cu gurile uriaşe deschise şi trecând la atac.

— Nu mă interesează ce aţi văzut, zise Domnişoara Păianjen. Vă asigur că n-au provocat piersicii stricăciuni mari.

— Atunci de ce am început să ne scufundăm? întrebă Miriapodul.

— Poate că nici nu am început să ne scufundăm, sugeră Maestrul Greierini. Poate că am fost cu toţii foarte speriaţi şi doar ne-am imaginat că ne scufundăm.

De fapt, această afirmaţie era mai aproape de adevăr decât îşi imagina oricare dintre ei. Rechinul are un nas foarte lung şi ascuţit, iar gura lui este poziţionată sub faţă şi foarte departe de vârful nasului. Asta face să-i fie aproape imposibil să-şi înfigă colţii într-o suprafaţă netedă şi curbată cum este cea a unei piersici. Rechinul n-ar putea s-o muşte nici dacă s-ar întoarce pe spate, pentru că şi aşa l-ar incomoda nasul. Dacă aţi văzut vreodată un căţeluş încercând să muşte o minge mare, atunci vă puteţi imagina cât de cât cam ce se petrecuse cu rechinii şi cu piersica.

— Poate s-o fi întâmplat vreo vrăjitorie, zise Buburuza. Şi găurile s-au vindecat de la sine.

— Priviţi! Este un vapor sub noi! strigă James.

Toţi ceilalţi se năpustiră spre margine ca să se uite în jos. Niciunul dintre ei nu mai văzuse până atunci un vapor.

— Pare unul mare.

— Are trei coşuri.

— Se văd şi oameni pe punte.

— Să le facem cu mâna! Credeţi că *ei* ne pot vedea pe *noi?*

Nici James, nici altcineva nu avea de unde să ştie, dar vaporul care trecea pe sub ei era faimosul transatlantic *Queen Mary,* care traversa Canalul Mânecii în drum spre America. Pe puntea transatlanticului, căpitanul şi câţiva ofiţeri se uitau uimiţi la mingea uriaşă care plana deasupra lor.

— Nu-mi place, zise căpitanul.

— Nici mie, zise primul ofiţer.

— Credeţi că ne urmăreşte? întrebă ofiţerul secund.

— Eu ştiu doar că nu-mi place, murmură căpitanul.

— Poate fi ceva periculos, zise primul ofiţer.

— Asta este! strigă căpitanul. O armă secretă! Mii şi milioane de pipe! Anunţaţi-o imediat pe regină! Naţiunea trebuie avertizată! Şi daţi-mi luneta!

Primul ofiţer îi dădu căpitanului luneta, iar acesta o duse la ochi.

— Sunt păsări peste tot! strigă el. Cerul geme de păsări. Dar oare ce fac? Staţi o clipă! Sunt şi *oameni* acolo. Îi văd mişcându-se. Este şi o… un… luneta asta e reglată bine? Parcă văd un băieţel în pantaloni scurţi. Da, văd în mod cert un băieţel în pantaloni scurţi, acolo sus. Şi mai există… mai e… o… o… un fel de buburuză gigantică!

— Ce spuneţi, domnule căpitan… zise primul ofiţer.

— Şi un *greiere colosali*

— Şi un *păianjen mamuţi*

— Iar a început să bea whisky, şopti ofiţerul secund.

— Şi *un miriapod pur şi simplu uriaşi* ţipă căpitanul.

— Chemaţi-l pe medicul navei, zise primul ofiţer. Căpitanul nostru nu se simte bine.

Peste o clipă, mingea uriaşă din cer dispăru într-un nor, iar oamenii de pe vapor n-au mai văzut-o niciodată.

Sus pe piersică însă, toată lumea continua să fie veselă şi mulţumită.

— Mă întreb unde vom sfârşi de data asta, zise Râma.

— Cui îi pasă? răspunseră ceilalţi. Mai devreme sau mai târziu, pescăruşii se vor întoarce la ţărm.

Se ridicau din ce în ce mai sus, până la înălţimea celor mai

înalţi dintre nori, iar piersica înainta legănându-se uşurel într-o parte şi-n alta.

— Nu credeţi că este momentul perfect pentru puţină muzică? întrebă Buburuza. Ce părere ai, Maestre Greierini?

— Cu plăcere, doamnă dragă, răspunse Maestrul Greierini făcând o plecăciune.

— Ura! O să cânte pentru noi! strigară toţi, aşezându-se repede în cerc în jurul Muzicianului.

Începu concertul. Publicul se simţi complet vrăjit încă de la prima notă. Cât despre James, el nu auzise niciodată o muzică aşa de minunată ca asta! în grădina casei, ascultase în serile de vară ţârâitul greierilor şi îi plăcuse întotdeauna. Dar acum sunetele erau altfel. Era muzică adevărată – acorduri, armonii, linie melodică şi tot ce mai trebuia.

Şi ce minunat era instrumentul la care cânta Maestrul Greierini! Semăna cu o vioară! Suna exact ca şi cum ar fi cântat la o vioară!

Arcuşul viorii, partea mobilă, era piciorul lui din spate. Corzile viorii, partea care scotea sunetele, era marginea aripii lui.

Greierele folosea numai partea de jos a piciorului, gamba, pe care o freca în sus şi în jos de marginea aripii cu neasemuită măiestrie, uneori încet, alteori iute, dar întotdeauna cu o mişcare lină şi curgătoare. Exact aşa cum foloseşte un violonist priceput arcuşul… Iar muzica se revărsa şi umplea cerul albastru din jur cu o melodie vrăjită.

Se termină prima parte şi izbucniră toţi în aplauze frenetice. Domnişoara Păianjen se ridică în picioare şi strigă:

— Bravo! Encore! mai cântă-ne!

— Ţi-a plăcut, James? întrebă Maestrul Greierini, zâmbindu-i băiatului.

— Mi-a plăcut enorm! răspunse James. A fost minunat. Parcă ai fi avut în mână o vioară adevărată.

— O vioară *adevărată*! exclamă Maestrul Greierini. Cerule, hai că asta a fost bună! Băiete dragă, dar eu chiar *sunt* o vioară adevărată. Trupul meu este chiar o vioară.

— Toţi greierii cântă la o astfel de vioară, ca tine? întrebă

James.

— Nu toţi, răspunse Maestrul Greierini. Dacă vrei să ştii, eu sunt un greiere cu coarne scurte. Am două antene scurte pe cap. Le vezi? Astea sunt. Şi sunt foarte scurte, nu-i aşa? De aceea ni se spune greieri cu coarne scurte. Noi suntem singurii care cântăm ca la vioară, folosind un arcuş. Rudele mele cu coarne lungi, cele cu antene lungi şi curbate, cântă frecându-şi marginile aripilor superioare. Ei nu sunt violonişti, sunt ţârâitori. Frecatul aripilor produce un sunet mult inferior. Seamănă mai mult cu un banjo decât cu o vioară.

— Fascinant! exclamă James. Şi când te gândeşti că până acum nu m-am întrebat niciodată în ce fel cântă greierii.

— Tinere prieten, zise cu blândeţe Maestrul Greierini, pe lumea asta sunt o mulţime de lucruri despre care n-ai început încă să-ţi pui întrebări. De exemplu, unde crezi că am urechile?

— Urechile? Pe cap, desigur.

Toată lumea izbucni în râs.

— Adică nici măcar *asta* nu ştii? izbucni Miriapodul.

— Mai încearcă, zâmbi Maestrul Greierini.

— Nu se poate să le ai în altă parte…

— Nu se poate?

— Mă dau bătut. *Unde* ai urechile?

— Uite-aici! zise Maestrul Greierini. De o parte şi de alta a burţii.

— Nu se poate!

— Ba e adevărat. Ce ţi se pare atât de nemaipomenit? Să-i vezi pe verii mei, cosaşii şi lăcustele, unde au urechile…

— Unde le au?

— Pe picioare. Câte una pe fiecare picior din faţă, chiar sub genunchi.

— Adică nici asta nu ştiai? se indignă Miriapodul.

— Glumeşti, zise James. Nimeni nu poate să aibă urechile pe picioare.

— De ce nu?

— Pentru că… Pentru că este caraghios, de-aia.

— Ştii ce mi se pare mie caraghios? zise Miriapodul, rânjind ca

de obicei. Nu vreau să te jignesc, dar *mie* mi se pare caraghios să ai urechile de o parte şi de cealaltă a capului. Arată *foarte* caraghios. Ar trebui să te uiţi în oglindă, să te convingi singur.

— Pacoste ce eşti! strigă Râma. De ce trebuie să fii mereu grosolan şi scandalagiu cu toată lumea? Cere-i scuze lui James imediat!

James nu voia ca Râma şi Miriapodul să se ia din nou la harţă, aşa că îi zise repede Râmei:

— Spune-mi, tu cânţi vreun fel de muzică?

— Nu, dar fac *alte* lucruri, dintre care unele sunt de-a dreptul *extraordinare,* zise Râma, strălucind de încântare.

— Ca de exemplu? întrebă James.

— Data viitoare când mai stai pe un câmp sau în grădină şi te uiţi în jurul tău, zise Râma, să ştii că fiecare firicel de pământ pe care îl vezi a trecut în ultimii ani prin corpul unei râme. Nu-i aşa că este minunat?

— Nu se poate! zise James.

— Băiete dragă, chiar aşa stau lucrurile.

— Adică tu chiar înghiţi pământ?

— Ca nebuna! zise Râma cu mândrie. Îl *înghit* printr-o parte şi îl *elimin* prin cealaltă.

— Dar în ce scop?

— Cum adică, în ce scop?

— Adică de ce faci asta?

— Pentru fermieri. Noi facem solul bun, afânat şi moale, ca să fie roditor. Dacă vrei într-adevăr să ştii, fermierii nu s-ar descurca fără noi. Suntem foarte importante. Suntem indispensabile. Aşa că mi se pare normal să ne iubească fermierii. Cred că ne iubesc mai mult decât pe buburuze.

— Buburuză! zise James întorcându-se spre ea. Fermierii vă iubesc şi pe voi?

— Aşa mi s-a spus, răspunse modestă Buburuza, roşind toată. De fapt, am înţeles că în unele locuri fermierii ne iubesc atât de mult, încât se duc şi cumpără buburuze cu sacul, iar apoi le dau drumul pe pământul lor. Sunt foarte încântaţi să aibă multe buburuze.

— Dar de ce? întrebă James.

— Pentru că noi înfulecăm toate micile insecte dăunătoare care înfulecă recolta fermierilor. Suntem foarte utile şi nu cerem niciun bănuţ în schimbul serviciilor noastre.

— Cred că sunteţi minunate, zise James. Pot să te întreb ceva personal?

— Te rog.

— Este adevărat că poţi afla vârsta unei buburuze numărându-i punctele de pe spate?

— Nu, astea sunt basme pentru copii, zise Buburuza. Numărul petelor noastre nu se schimbă. Unele dintre noi se nasc, fireşte, cu mai multe pete decât altele, dar acestea nu se schimbă niciodată. Numărul petelor unei buburuze arată pur şi simplu din ce familie face ea parte. Eu, de exemplu, sunt o buburuză cu nouă pete. Sunt foarte norocoasă. E drăguţ să fii aşa ceva.

— Este, într-adevăr, zise James, uitându-se la elitrele stacojii cu nouă pete negre.

Pe de altă parte, continuă Buburuza, unele dintre rudele mele mai puţin norocoase nu au mai mult de două pete pe aripi. Îţi poţi imagina? Se numesc buburuze cu două pete, sunt foarte răspândite şi destul de prost-crescute, îmi pare rău s-o spun. Mai există şi buburuze cu cinci pete. Sunt ceva mai drăguţe decât buburuzele cu două pete, dar tot cam obraznice pentru gustul meu.

— Şi toate sunt iubite de fermieri? întrebă James.

— Da, răspunse liniştită Buburuza, toate sunt iubite.

— S-ar părea că toată lumea de aici este iubită! zise James. Ce lucru frumos!

— Nu şi eu! strigă Miriapodul vesel. Eu sunt un dăunător şi sunt mândru de asta! Sunt o belea mare de tot!

— De parcă se îndoia cineva, zise Râma.

— Dar tu, Domnişoară Păianjen? întrebă James. Şi pe tine te iubeşte lumea la fel de mult?

no

— Din nefericire, nu, răspunse Domnişoara Păianjen, oftând lung şi zgomotos. Nu mă iubeşte deloc. Şi totuşi, nu fac decât bine. Prind ziua întreagă în plasa mea muşte şi ţânţari. Sunt o persoană

de treabă.

— Ştiu, zise James.

— Păianjenii sunt trataţi foarte nedrept, continuă Domnişoara Păianjen. Chiar săptămâna trecută, oribila ta mătuşă Sponge l-a înecat pe scumpul meu tată şi l-a aruncat în scurgerea de la cadă.

— O, ce îngrozitor! strigă James.

— Am urmărit totul dintr-un colţ de tavan, murmură Domnişoara Păianjen. A fost teribil! Nu l-am mai văzut pe tata niciodată.

O lacrimă imensă se rostogoli pe obrazul ei şi căzu cu zgomot pe jos.

m

— Dar nu aduce ghinion să omori un păianjen? întrebă James, uitându-se la toţi ceilalţi.

— Sigur că aduce ghinion să omori un păianjen! strigă Miriapodul. Aduce mare ghinion. Uită-te ce a păţit mătuşa Sponge după ce a făcut asta. *Bum!* Am simţit-o cu toţii, când a trecut piersica peste ea. Ce sunet plăcut trebuie să fi fost acest *bum* pentru tine, Domnişoară Păianjen!

— Mi-a adus multă satisfacţie, recunoscu Domnişoara Păianjen. Nu poţi să ne cânţi un cântec pe tema asta?

Miriapodul se conformă imediat.

Mătuşa Sponge era îngrozitor de grasă:
Îi atârna-n colaci osânza pe carcasă.
Puhavă ca o turtă
Era pe şold şi burtă
Şi-n partea ce cu ea pe canapea se lasă.
Ea şi-a spus: „Recunosc. Sunt prea plină.
Vreau un trup mlădios de felină.
Voi sări peste mese.
Să dau jos de pe fese”.
Dar piersica – ce minunat!
— Mătuşii Sponge i-a ajutat
Extra-plată un-doi să devină.

— Foarte frumos, zise Domnişoara Păianjen. Acum cântă-ne ceva şi despre mătuşa Spiker.

— Cu plăcere, răspunse Miriapodul rânjind.

Mătuşa Spiker cea subţire ca un pai Era uscată-iască, ba chiar şi mai dihai.

Aşa slabă şi lungă Ea putea să ajungă Până-n sobă, pe post de vătrai.

„Aşa nu se mai poate, şi-a zis ea îmbufnată.

Vreau GRĂSIME – SLĂNINĂ! Să mă-nvăluie toată…

Voi băga deci în mine Bezele, praline.

Până-ncep să mă umflu odată”.

„Am jurat pe ce am eu mai sfânt

Să îmi schimb silueta. Şi mă ţin de cuvânt!”

A zis piersica: „Zău?

Păi atunci ţi-o schimb eu”.

Şi-a turtit-o de tot la pământ.

Toată lumea aplaudă şi îi ceru Miriapodului să mai cânte. Miriapodul începu îndată cântecelul lui preferat:

A fost odat ca niciodat.

Când porcului-i zicea Ignat.

Maimuţa mesteca tabac.

Găinile prizau tutun să capete curaj nebun.

Şi raţele făceau mac-mac.

Iar porcul cu spini

Bea tărie şi vin.

Şi iezii mâncau tapioca, Pe când Moş Cocoloşse-ncfusese-ntr-un e…

Ai grijă, Miriapodule! strigă James. Păzea!

Miriapodul începuse să danseze dezlănţuit în jurul punţii în timp ce cânta şi ajunsese dintr-odată prea aproape de marginea curbată a piersicii. Se clătină îngrozit timp de trei secunde, zbătându-se cu toate picioarele şi străduindu-se să se agaţe de ceva ca să nu cadă pe spate în spaţiu. Dar, înainte să-l poată prinde cineva, se prăbuşi şi dispăru! Scoase un urlet înspăimântat în cădere, iar ceilalţi, grăbindu-se spre margine şi privind în jos, îi văzură trupul lung răsucindu-se de mai multe ori în aer şi devenind tot mai mic, până când nu se mai zări.

— Vierme de Mătase! strigă James. Repede! Deapănă-ţi firul!

Viermele de Mătase oftă. Era încă foarte obosit după ce torsese atâta frânghie pentru pescăruşi, dar făcu aşa cum îi ceruse James.

— Mă duc după el! strigă James, apucând firul Viermelui de Mătase şi legându-l în jurul mijlocului. Voi, restul, ţineţi-l bine pe Viermele de Mătase, ca să nu-l trag după mine. Mai târziu, când veţi simţi că scutur firul de trei ori, să mă trageţi sus.

wk

Sări şi căzu în gol după Miriapod, tot mai jos, tot mai aproape de marea de dedesubt. Vă daţi seama cât de repede trebuia să se învârtă Viermele de Mătase ca să ţină pasul cu viteza căderii lui James.

— N-o să-i mai vedem niciodată! strigă Buburuza. Vai, vai! Tocmai când eram cu toţii atât de fericiţi…

n6

Domnişoara Păianjen, Licuriciul şi Buburuza începură să plângă. Râma se puse şi ea pe bocit.

— Puţin îmi pasă de Miriapod, hohoti ea. Dar pe băieţelul ăla l-am iubit mult.

Maestrul Greierini începu încetişor să cânte cu vioara lui Marşul Funebru. Când termină, toată lumea, inclusiv el, hohotea de plâns.

Dar, dintr-odată, firul se scutură de trei ori.

— Trageţi! strigă Maestrul Greierini. Trageţi cu toţii odată cu mine!

Aveau de tras cam doi kilometri de frânghie, dar se opintiră cu toţii nebuneşte. În cele din urmă, de după marginea piersicii apărură James, ud leoarcă, cu Miriapodul, la fel de ud, agăţat de el cu toate cele patruzeci şi două de picioare.

— M-a salvat! bolborosi Miriapodul. A înotat în mijlocul oceanului până când m-a găsit!

— Băiete drag, zise Maestrul Greierini, bătându-l pe James pe spate, te felicit!

— Ghetele mele! strigă Miriapodul. Uitaţi-vă la preţioasele mele ghete! Le-a distrus apa!

— Taci din gură! zise Râma. Ai noroc că mai trăieşti.

— Continuăm să ne ridicăm? întrebă James.

— În mod cert, răspunse Maestrul Greierini. Şi începe să se întunece.

— Ştiu, în curând se va face noapte.

— Ce-ar fi să intrăm în sâmbure şi să stăm la căldură până mâine-dimineaţă? propuse Domnişoara Păianjen.

— Nu, zise Maestrul Greierini. Cred că n-ar fi deloc înţelept. Este mai sigur să rămânem toţi pe punte şi să stăm de pază. Dacă se întâmplă ceva, măcar vom fi pregătiţi.

James Henry Trotter şi tovarăşii lui se ghemuiră unii în alţii pe vârful piersicii. Se lăsa noaptea. Nori cât munţii se adunau din toate direcţiile deasupra capetelor lor, misterioşi, ameninţători, copleşitori. Noaptea se făcea treptat tot mai întunecată, apoi deasupra norilor se ivi o lună palidă în al treilea pătrar, aruncând peste lume o lumină misterioasă. Piersica uriaşă înainta legănându-se uşor în stânga şi în dreapta, iar sutele de frânghii albe de mătase legate de coada ei arătau foarte frumos în lumina lunii. La fel ca şi stolul de pescăruşi de deasupra.

Nu se auzea niciun sunet. Călătoria cu piersica nu semăna deloc cu o călătorie cu avionul. Avioanele străbat cerul huruind şi zăngănind, iar tot ce se adăposteşte discret în munţii de nori dă fuga să se ascundă la apropierea lor. De aceea oamenii din avioane nu văd niciodată nimic.

Dar piersica… o, da… piersica era un călător discret şi neobservat, care se deplasa fără niciun zgomot. De-a lungul nopţii, în timpul drumului lor tăcut pe deasupra oceanului şi în lumina lunii, James şi prietenii lui au văzut lucruri pe care nu le mai văzuse nimeni niciodată.

Odată, în timp ce alunecau tăcuţi deasupra unui nor alb uriaş, au văzut pe acesta un grup de fiinţe ciudate, înalte şi fantomatice, cam de două ori mai mari decât un om obişnuit. La început n-au fost uşor de observat, pentru că erau aproape la fel de albe ca norul însuşi, dar pe măsură ce piersica se apropia, deveni limpede că acele „lucruri” erau fiinţe vii – înalte, cu contur schimbător, aproape ireale, vagi, albe, arătând ca şi cum ar fi fost alcătuite dintr-un amestec de bumbac, vată de zahăr şi şomoioage subţiri de păr alb.

— Ooo! zise Buburuza. Nu-mi miroase-a bine deloc.

— Ssst! şopti James. Să nu te audă! Cred că sunt Oamenii din Nori!

— *Oamenii din Nori!* murmurară ceilalţi, strângându-se şi mai tare unul într-altul, ca să se simtă mai în siguranţă. Vai, vai…

— Mă bucur că sunt oarbă şi nu-i văd, zise Râma, altfel cred că aş ţipa.

— Sper să nu se întoarcă şi să ne vadă *ei,* îngăimă Domnişoara Păianjen.

— Crezi că ne-ar mânca? întrebă Râma.

— Poate pe tine, rânji Miriapodul. Te-ar tăia ca pe un salam şi te-ar mânca felii subţiri.

Sărmana Râmă începu să tremure toată.

— Dar ce fac? întrebă în şoaptă Maestrul Greierini.

— Nu ştiu, răspunse încet James. Să privim şi vom vedea.

Oamenii din Nori stăteau cu toţii în grup şi făceau ceva ciudat cu mâinile. Mai întâi se întindeau toţi odată şi înşfăcau bucăţi mari de nor. Pe urmă învârteau aceste bucăţi de nor între palme până când obţineau un fel de bile din marmură albe şi mari. Adunau toate bilele într-o parte, apucau iarăşi bucăţi de nor şi o luau de la capăt.

Era o activitate tăcută şi foarte misterioasă. Grămada de bile de lângă ei creştea tot mai mult. Curând ai fi putut umple cu ea un camion întreg.

— Cred că sunt pur şi simplu nebuni, zise Miriapodul. N-avem de ce să ne temem.

— Taci din gură, pagubă ce eşti! şopti Râma. S-ar putea să ne mănânce *pe toţi* dacă ne văd!

Dar Oamenii din Nori erau mult prea ocupaţi cu ceea ce făceau ca să observe piersica uriaşă ce zbura tăcută sus în urma lor.

Pe urmă, cei de pe piersică văzură cum unul dintre Oamenii din Nori îşi ridică mâna fantomatică deasupra capului şi îl auziră strigând:

— Gata, băieţi! Ajunge! Aduceţi lopeţile!

Toţi ceilalţi Oameni din Nori chiuiră de bucurie şi începură să sară în sus, cu braţele în aer. Apucară apoi nişte lopeţi enorme,

dădură buzna la grămada de bile şi începură să le arunce cât puteau de repede peste marginea norului, în spaţiu. *„Las să cadă!”,* cântau ei în timp ce munceau.

— Asta-i *grindină!* şopti surprins James. Au confecţionat grindină şi acum o aruncă peste lumea de jos.

— Grindină? zise Miriapodul. Ridicol! Suntem în miezul verii. Grindina este îngheţată. Nu cade vara.

— Exersează pentru la iarnă, îi spuse James.

— Nu cred! îl contrazise Miriapodul, ridicând vocea.

— Ssst! îi cerură ceilalţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Miriapodule, îi ceru James, nu face atâta gălăgie!

Miriapodul izbucni în hohote de râs.

— Imbecilii ăştia nu aud nimic, strigă el. Sunt surzi ca nişte ciubote! Fiţi atenţi!

Înainte să-l poată opri cineva, îşi făcu picioarele din faţă pâlnie la gură şi le strigă Oamenilor din Nori:

— Sunteţi nişte idioţi! Nişte neica-nimeni! Nişte gogomani! Rataţilor! Ce credeţi voi că faceţi acolo?

Efectul se văzu imediat. Oamenii din Nori săriră încolo şi încoace ca muşcaţi de viespi. Văzură piersica uriaşă zburând pe sus, la nici cincizeci de metri, dădură un strigăt de surpriză şi aruncară lopeţile. Rămaseră în lumina lunii, albi ca nişte statui cu părul alb, uitându-se fix la fructul gigantic care plutea alături.

Pasagerii piersicii, în afară de Miriapod, erau înţepeniţi de groază. Se uitau şi ei la Oamenii din Nori şi se întrebau ce va urma.

— Ai făcut-o lată, dăunător dezgustător ce eşti! îi şopti Râma.

— Nu mă tem eu de ei! zise Miriapodul.

Ca să le arate tuturor încă o dată că nu-i este frică, Miriapodul se sculă cât era de lung şi începu să danseze, făcând semne jignitoare către Oamenii din Nori cu toate cele patruzeci şi două de picioare ale lui.

Asta i-a înfuriat în mod evident pe Oamenii din Nori. Se adunară cu toţii şi apucară pumni mari de grindină, pe care începură să-i arunce spre piersică, strigând furioşi.

— Feriţi-vă! ţipă James. Repede! La pământ! Lipiţi-vă de

piersică!

Norocul lor că au făcut-o la timp! O bucată de gheaţă cât o piatră ar fi putut răni pe oricine, mai ales dacă era aruncată cu putere. Şi, Doamne, ce mai aruncau Oamenii din Nori! Grindina mitralia prin aer, iar James auzea bucăţile lovind piersica şi înfigându-se în carnea ei cu un pleoscăit neplăcut – *pleosc! pleosc! pleosc! pleosc!* Se auzea şi *poc! poc! poc!* cum ricoşau pietrele din spinarea Buburuzei, care nu se putea lipi lată de piersică la fel ca şi ceilalţi. Apoi se auzi *trosc!* când o bucată de gheaţă îl lovi pe Miriapod drept în nas, şi încă un *trosc!* când fu lovit în altă parte.

— Au! strigă el. Au! Opriţi-vă! Opriţi-vă! Opriţi-vă!

Dar Oamenii din Nori nu aveau de gând să se oprească.

James îi vedea precipitându-se pe nor ca nişte uriaşe stafii păroase. Apucau bucăţi de grindină din grămadă, dădeau fuga la marginea norului, aruncau cu grindina în piersică, apoi dădeau fuga înapoi să mai ia gheaţă. Când epuizară grămada de pietre, începură să rupă bucăţi de nor şi să facă altele şi mai mari, unele chiar de mărimea unor ghiulele.

— Repede! strigă James. Să intrăm în tunel, altfel ne vor doborî!

Se înghesuiră la intrarea tunelului şi peste jumătate de minut toată lumea se afla în siguranţă în sâmburele piersicii. Tremurau de frică şi ascultau zgomotul grindinei care lovea suprafaţa fructului.

— M-au făcut praf! gemu Miriapodul. Sunt rănit peste tot.

— Aşa-ţi trebuie, zise Râma.

— Vă uitaţi şi la mine să vedeţi dacă nu mi-a crăpat carapacea? zise Buburuza.

— Fă lumină, ordonă Maestrul Greierini.

— Nu pot, se văicări Licuriciul. Mi-au spart becul.

— Pune altul! zise Miriapodul.

— Tăceţi puţin, le ceru James. Ascultaţi! Cred că nu ne mai bombardează.

Se opriră cu toţii din vorbit şi ascultară. Da, zgomotul încetase. Nu mai auzeau grindina lovind piersica.

— Am trecut de ei.

— Probabil că pescăruşii ne-au scos din zona periculoasă.

— Ura! Hai să urcăm să vedem!

Îl lăsară pe James în faţă şi urcară toţi cu grijă prin tunel. James scoase capul şi se uită în jur.

— Am scăpat! strigă el. Nu-i mai văd nicăieri!

Douăzeci şi opt

Călătorii ieşiră din nou pe vârful piersicii, unul câte unul, şi se uitară cu grijă în jur. Luna era la fel de luminoasă şi de strălucitoare ca întotdeauna. Încă se vedeau în jur munţi de nori uriaşi şi tremurători. Dar nu mai era nici urmă de Oameni din Nori.

— Curge piersica! strigă Maestrul Greierini, uitându-se peste margine. Este plină de găuri din care se prelinge sucul.

— Asta pune capac la toate! strigă Râma. Dacă din piersică se scurge sucul, atunci sigur ne vom scufunda.

— Nu fi dobitoacă! îi răspunse Miriapodul. Nu mai suntem în apă.

— Priviţi! strigă Buburuza. Uitaţi-vă acolo!

Toată lumea se întoarse să se uite.

La distanţă, dar chiar în faţa lor, se vedea o imagine extraordinară. Era un fel de arc de cerc, o structură imensă şi curbată care se ridica până sus în cer şi care se sprijinea pe două picioare. Picioarele erau înfipte într-un nor alb şi plat, vast cât deşertul.

— Ce-o mai fi şi asta? întrebă James.

— E un pod!

— E un inel gigantic tăiat în două!

— E o potcoavă uriaşă cu fundul în sus!

— Corectaţi-mă dacă greşesc, murmură Miriapodul, albindu-se la faţă, dar nu cumva cei căţăraţi peste tot pe arc sunt Oameni din Nori?

Se lăsă o linişte îngrozitoare. Piersica zbura din ce în ce mai aproape.

— Sunt chiar Oameni din Nori.

— Sute!

— Mii!

— Milioane!

— Nici nu vreau să aud! se tângui sărmana Râmă oarbă. Aş

prefera să atârn într-un cârlig de pescuit ca momeală, decât să mai dau piept cu acele creaturi înspăimântătoare.

— Eu aş prefera să fiu prăjit de viu şi mâncat de un mexican, se jelui Maestrul Greierini.

— Linişte, vă rog, şopti James. Este singura noastră speranţă.

Se ghemuiră cu toţii foarte tăcuţi în vârful piersicii, fără să-i scape din priviri pe Oamenii din Nori. Întreaga suprafaţă a norului viermuia, practic, de ei. Alte câteva sute erau căţăraţi pe arcul acela nebunesc.

— Dar ce este acest arc? şopti Buburuza. Şi ce-i fac Oamenii din Nori?

— Mie nu-mi pasă ce-i fac, zise Miriapodul, pornind repede spre intrarea în tunel. Eu nu rămân aici. La revedere!

Dar restul erau prea speriaţi sau hipnotizaţi de ce vedeau, ca să mai poată face vreo mişcare.

— Ştiţi ce? şopti James.

— Ce? întrebară ceilalţi. *Ce?*

— Arcul acela enorm… pare că îl pic*tează] Au* găleţi de vopsea şi pensule mari! Uitaţi-vă şi voi!

James avea dreptate. Călătorii ajunseseră acum destul de aproape ca să poată vedea ce făceau Oamenii din Nori. Toţi aveau pensule uriaşe în mâini şi vopseau arcul imens în mare viteză. Atât de repede, de fapt, încât în numai câteva minute întregul arc fu acoperit de cele mai minunate culori – roşu, albastru, verde, galben şi violet.

— E un curcubeu! exclamară în cor. Fac un curcubeu!

— Ce frumos este!

— Uitaţi-vă ce culori!

— Miriapodule! strigară toţi. *Trebuie* să vii sus şi să vezi asta.

Erau atât de fermecaţi de frumuseţea şi de strălucirea curcubeului, încât uitară să mai vorbească în şoaptă. Miriapodul scoase cu grijă capul din tunel.

— Măi, măi, măi, zise el. M-am întrebat *întotdeauna* cum se fac curcubeiele. Dar de ce sunt atâtea frânghii? Ce fac cu toate frânghiile acelea?

— Ooo, împing curcubeul jos de pe nor! strigă James. Iată! îl

coboară spre pământ ţinându-l cu frânghiile.

— Să vă mai spun ceva, zise Miriapodul perspicace. Dacă nu mă înşel prea tare, ne vom izbi direct de curcubeu.

— Are dreptate! exclamă Maestrul Greierini.

Curcubeul atârna acum în aer, sub nor. Piersica era şi ea chiar sub nivelul norului şi se îndrepta cu repeziciune direct spre curcubeu.

— Suntem pierduţi! strigă Domnişoara Păianjen, frângându-şi din nou picioarele. Ne-a sunat ceasul!

— Nu mai rezist, se văicări Râma. Spuneţi-mi ce se întâmplă!

— Trecem pe lângă el! strigă Buburuza.

— Ba nu!

— Ba da!

— Da! Da! Nu! O, Doamne!

— Ţineţi-vă bine! strigă James.

Piersica se izbi de curcubeu cu un zgomot asurzitor. Urmă un zornăit îngrozitor de cioburi: curcubeul se spărsese chiar de la mijloc, în două bucăţi separate.

Apoi se întâmplă un lucru extrem de nefericit. Frânghiile pe care le foloseau Oamenii din Nori ca să coboare curcubeul se încâlciră cu sforile de mătase prin care piersica era legată de pescăruşi! Piersica era prinsă în capcană! Printre călători se răspândiră panica şi debandada. James Henry Trotter se uită în sus şi văzu feţele a mii de Oameni din Nori uitându-se la ei de pe marginea norului. Aproape că nu aveau formă din cauza părului lung şi alb care le acoperea. Nu se vedeau nasuri, guri, urechi sau bărbii – se vedeau doar ochii, câte doi ochi negri şi mici, strălucind răutăcios printre şuviţele de păr.

Apoi urmă lucrul cel mai înspăimântător dintre toate. Un Om din Nori, o creatură uriaşă şi păroasă, înaltă de peste patru metri, se ridică şi sări de pe marginea norului, încercând să se agaţe de una dintre frânghiile de mătase ale piersicii. James şi prietenii lui îl văzură zburând prin aer pe deasupra lor, cu braţele în faţă, întinzându-se spre frânghia cea mai apropiată. Reuşi să o apuce şi se prinse bine de ea cu mâinile şi picioarele. Apoi, foarte, foarte încet, punând o mână în faţa celeilalte, începu să coboare spre ei.

— Îndurare! Ajutor! Salvează-ne! strigă Buburuza.

— Coboară să ne mănânce! se jelui Maestrul Greierini. Săriţi peste bord!

— S-o mănânce pe Râmă prima! strigă Miriapodul. Doar n-o să mă mănânce pe mine! Sunt plin de oase ca o scrumbie!

— Miriapodule! strigă James. Repede! Taie cu fălcile frânghia pe care coboară spre noi!

Miriapodul dădu fuga spre codiţa piersicii, apucă frânghia de mătase şi o tăie dintr-o muşcătură. Imediat, departe deasupra lor, se văzu un pescăruş desprinzându-se solitar de stol şi zburând cu o sfoară lungă atârnată de gât. La capătul sforii se zbătea disperat, strigând şi blestemând furios, uriaşul Om din Nori. Se ridică tot mai sus şi străbătu legănându-se cerul luminat de lună. James Henry Trotter îl privea cu încântare.

— Ce curios! zise el. Cred că nu cântăreşte mai nimic, dacă un singur pescăruş îl poate ridica aşa. Nu-i decât păr şi aer!

Teribil de buimăciţi să-şi vadă camaradul purtat prin aer în acest mod, ceilalţi Oameni din Nori dădură drumul la frânghiile pe care le mai ţineau în mână, iar cele două jumătăţi ale curcubeului căzură spre pământ. Piersica se trezi liberă din nou şi începu imediat să se îndepărteze de norul plin de ameninţări.

Dar călătorii nu erau încă în siguranţă. Înfuriaţi, Oamenii din Nori săreau şi alergau după ei de-a lungul norului, aruncând fără milă cu tot felul de obiecte dure şi îngrozitoare. Găleţi goale de vopsea, perii, pensule, scări mobile, scaune, cratiţe, tigăi, ouă clocite, şobolani morţi, sticle cu ulei de păr – tot ce le pica în mână cădea potop peste piersică. Unul dintre Oamenii din Nori ţinti cu precizie de pe marginea norului şi îl nimeri pe Miriapod cu un bidon mare de vopsea violet.

— Picioarele mele! strigă furios Miriapodul. Se lipesc unele de altele! Nu pot să merg! Şi nu pot deschide pleoapele! Nu văd! Şi ghetele! Ghetele mele sunt distruse!

Pentru moment însă, erau toţi mult prea ocupaţi să se ferească de obiectele aruncate de Oamenii din Nori, ca să-i mai acorde atenţie şi Miriapodului.

— Se usucă vopseaua! gemu el. Se întăreşte! Nu mai pot

mişca niciun picior! Nu mai pot mişca nimic!

— Dar poţi încă să dai din gură, zise Râma. Ceea ce este mare păcat.

— James, bâigui Miriapodul. Ajută-mă, te rog! Curăţă-mă de vopsea! Spal-o, rade-o, fă ceva!

Douăzeci şi nouă

Li s-a părut o veşnicie până când pescăruşii au izbutit să îndepărteze piersica de îngrozitorul nor cu curcubeu. Dar în cele din urmă au reuşit. Toată lumea s-a adunat apoi în jurul sărmanului Miriapod şi au început să dezbată cea mai bună metodă prin care să-l cureţe de vopsea.

Miriapodul chiar arăta jalnic. Era violet peste tot, iar vopseaua începuse să se usuce şi se întărea. Era nevoit să stea drept şi ţeapăn, de parcă ar fi fost acoperit cu ciment. Toate cele patruzeci şi două de picioare păreau înfipte în el ca nişte beţe. Încercă să spună ceva, dar nu putu să-şi mişte buzele. Nu reuşea să scoată decât nişte sunete bolborosite.

Maestrul Greierini se întinse şi îl atinse cu grijă pe burtă.

— Cum de s-a uscat vopseaua atât de repede? întrebă el.

— Este vopsea pentru curcubeu, răspunse James. Vopseaua pentru curcubeu se usucă foarte repede şi devine foarte tare.

— Detest vopseaua, spuse răspicat Domnişoara Păianjen. Îmi aduce aminte de mătuşa Spiker – adică de *răposata* mătuşă Spiker. Ultima dată când a vopsit tavanul bucătăriei, scumpa mea bunică a păşit pe el cât mai era încă ud şi a rămas prinsă în vopsea. Am auzit-o toată noaptea strigându-ne şi cerând ajutor. Dar ce am fi putut face? Nu puteam acţiona în niciun fel decât a doua zi, după ce vopseaua se usca. Atunci am sărit cu toţii s-o liniştim şi i-am dus ceva de mâncare. Poate că n-o să vă vină să credeţi, dar a trăit aşa vreme de şase luni. Agăţată cu capul în jos, cu picioarele înţepenite pentru totdeauna în vopseaua uscată. Chiar aşa s-a întâmplat. Am hrănit-o zilnic, l-am dus muşte proaspete, abia prinse în plasă. Pe urmă, pe 26 aprilie, mătuşa Sponge – adică *răposata* mătuşă Sponge – s-a uitat în tavan şi a observat-o. „Un păianjen! 1 a strigat ea. „Ce păianjen dezgustător! Vino repede! Adu-mi peria cu coadă lungă!” Pe urmă… Vai, a urmat un lucru îngrozitor, la care abia dacă

mă pot gândi…

Domnişoara Păianjen îşi şterse o lacrimă şi îl privi cu tristeţe pe Miriapod.

— Săracul de tine, zise ea. Te compătimesc sincer…

— N-o să mai iasă niciodată, zise veselă Râma. Miriapodul nostru nu se va mai mişca niciodată. Va rămâne ţeapăn ca o statuie şi îl vom pune în mijlocul unei pajişti, cu o fântână pentru păsările pe cap.

— Am putea încerca să-l cojim ca pe o banană, sugeră Maestrul Greierini.

— Sau să-l frecăm cu glaspapir, sugeră Buburuza.

— Dacă scoate limba, zise Râma, zâmbind puţin, probabil pentru prima dată în viaţa ei, dacă o scoate afară de tot, am putea trage de ea până când am reuşi să-l întoarcem pe dos, şi atunci ar avea o piele nouă!

Urmă o pauză în care ceilalţi se gândiră la această interesantă propunere.

— Eu cred, zise James, că lucrul cel mai potrivit ar fi… Se opri. Ce-a fost asta? întrebă el imediat. Am auzit o voce! Am auzit pe cineva strigând!

Cu toţii ridicară capetele şi ascultară.

— Ssst! Se aude din nou.

Dar vocea era prea departe ca ei să înţeleagă ce spune.

— Este un Om din Nori! strigă Domnişoara Păianjen. Sunt sigură că este un Om din Nori! Iar ne urmăresc!

— Sunetul vine de sus! zise Râma.

Şi toată lumea se uită automat în sus, cu excepţia Miriapodului, care nu se putea mişca.

— Vai! exclamară ei. Ajutor! Îndurare! De data asta chiar am încurcat-o!

De data asta, se apropia de ei, învolburându-se şi răsucindu-se, un imens nor negru, un nor groaznic, periculos şi aducător de furtună, care începu să bubuie şi să tune chiar în timp ce se uitau la el. Apoi, din vârful norului se auzi o voce îndepărtată, dar foarte puternică şi clară:

— *Daţi drumul la robinete!* striga vocea. *Daţi drumul la*

robinete! Daţi drumul la robinete!

Peste trei secunde, toată partea de jos a norului păru să se despice şi să se spargă ca o pungă de hârtie. Apoi năvăli apa! O văzură cum venea. Se putea vedea uşor pentru că

nu erau simple picături de apă. De fapt, nu erau picături deloc. Era o masă compactă şi grea de apă, ca un lac sau chiar ca un ocean revărsat din cer asupra lor, din ce în ce mai aproape. Îi izbi mai întâi pe pescăruşi, apoi lovi piersica însăşi, în timp ce sărmanii călători ţipau şi căutau un loc să se adăpostească – sub coada piersicii, sub frânghiile de mătase, oriunde. Apa se revărsa urlând peste ei, izbindu-i şi lovindu-i, înmuindu-i, înecându-i, rotindu-i, ameţindu-i, clipocind şi gâlgâind şi ţâşnind şi dând năvală, dând mereu năvală, de parcă ar fi fost prizonierii celei mai mari cascade din lume, din care nu reuşeau să scape.

Nu puteau vorbi. Nu puteau vedea. Nu puteau respira. James Henry Trotter se ţinea cu disperare de una dintre frânghiile de mătase legate de coada piersicii şi îşi spunea în sinea lui că acesta nu poate fi decât sfârşitul. Dar pe urmă, la fel de brusc cum se pornise, potopul se opri. Reuşiseră să iasă din el. Se terminase. Minunaţii pescăruşi zburaseră direct prin nor şi acum trecuseră în partea cealaltă. Piersica înainta din nou liniştită prin cerul luminat misterios de lună.

— M-am înecat! suspină Maestrul Greierini, scuipând cam o găleată de apă.

— Mi-a trecut şi prin piele! gemu Râma. Am crezut mereu că am pielea impermeabilă, dar s-a dovedit că nu, iar acum sunt plină de ploaie.

— *Uitaţi-vă la mine! Uitaţi-vă la mine!* strigă vesel Miriapodul.

Ploaia m-a spălat *de tot*! Am scăpat de vopsea! Pot să mă mişc din nou!*!*

— De mult n-am mai primit o veste aşa de proastă! zise Râma.

Miriapodul dansa în jurul punţii, sărea şi se răsucea în aer şi cânta cât îl ţinea gura:

Furtunii şi ploii le fac o urare:
Să trăiască! Mă mişc şi nimic nu mă doare.

Sunt un dăunător
De rang superior – Dintre dăunători cel mai bun şi mai mare!
— O, mai taci din gură! îi zise Maestrul Greierini.
— Priviţi! strigă Miriapodul.
Sunt liber, sunt liber! Ia uite la mine:
Sunt întreg şi am încă tot sângele-n vine!
Pe acest domn distins
Credeau că l-au învins.
Şi mai-mai că m-am stins.
O, da! mai că m-am stins…
Dar un Miriapod totdeauna-şi revine.

— Ce repede am început să mergem dintr-odată, remarcă Buburuza. Mă întreb de ce.

— Cred că nici pescăruşilor nu le place locul acesta mai mult decât ne place nouă, răspunse James. Probabil că vor să se îndepărteze cât mai curând. S-or fi speriat şi ei de furtuna prin care am trecut.

Pescăruşii zburau tot mai repede, străbătând cerul cu o viteză uimitoare şi trăgând piersica după ei. Norii treceau pe rând pe lângă ei, şi în stânga, şi în dreapta, iar călătorii văzură de mai multe ori în decursul nopţii Oameni din Nori mişcându-se pe vălătucii enormi şi trebăluind la farmecele sinistre pe care le aruncau peste pământ.

O dată trecură pe lângă o maşină de zăpadă. Oamenii din Nori învârteau manivela, iar printr-o pâlnie de sus ieşea şi se dezlănţuia viscolul. Văzură tobele uriaşe cu care se făceau tunetele şi îi observară pe Oamenii din Nori bătând furioşi în ele cu nişte ciocane lungi. Văzură fabricile de gheaţă şi moriştile de vânt, văzură locurile unde se fabricau cicloanele şi tornadele, care erau apoi trimise val-vârtej peste lume. Altă dată observară, în adâncurile unui nor mare şi agitat, ceva care nu putea fi decât un oraş al Oamenilor din Nori. Peste tot în corpul norului erau peşteri, iar la intrările acestora, soţiile Oamenilor din Nori stăteau aplecate peste plite mici, cu tigăi în mână, frigând bulgări de zăpadă pentru cina bărbaţilor lor. Sute de copii ai Oamenilor din Nori zburdau peste tot, ţipau şi râdeau şi se dădeau pe tobogane din nor.

O oră mai târziu, chiar înainte să se crape de ziuă, călătorii

auziră un fâsâit discret deasupra capetelor. Ridicară privirile şi văzură o creatură uriaşă, asemănătoare unui liliac, ce cobora spre ei prin întuneric. Dădu ocol piersicii de mai multe ori, bătând din aripile lui mari în lumina lunii şi uitându-se la pasageri. Pe urmă scoase o serie de ţipete lungi şi melancolice şi dispăru din nou în noapte.

— Tare mai vreau să vină dimineaţa, zise Domnişoara Păianjen, tremurând toată.

— Nu mai durează mult, zise James. Uite, acolo în zare a început să se lumineze.

Rămaseră cu toţii tăcuţi şi se uitară cum soarele trecea încet de linia orizontului şi se pregătea pentru o nouă zi.

Curând se făcu ziuă de-a binelea. Se ridicară toţi în picioare şi se întinseră ca să-şi dezmorţească trupurile. Pe urmă Miriapodul, care părea mereu să observe primul anumite lucruri, strigă:

— Pământ la orizont!

— Are dreptate! strigară şi ceilalţi, alergând către marginea piersicii şi privind în depărtare. Ura! Ura!

— Par să fie străzi şi case!

— Ce uriaş este totul!

Un oraş mare, strălucind în lumina răsăritului, se întindea acum cam la nouă sute de metri sub ei. De la această înălţime maşinile arătau ca nişte gândaci care se târau pe străzi, iar oamenii de pe trotuar păreau nişte fire minuscule de funingine.

— Clădirile sunt uimitor de înalte! exclamă Buburuza. N-am mai văzut clădiri ca astea în Anglia. Ce oraş credeţi că este?

— S-ar putea să nu mai fim în Anglia, zise Maestrul Greierini.

— Atunci unde suntem? întrebă Domnişoara Păianjen.

— Ştiţi ce sunt aceste clădiri? strigă James, sărind în sus de încântare. Sunt zgârie-nori. Aşa că trebuie să fim în America! Asta înseamnă, dragi prieteni, că am traversat Oceanul Atlantic într-o singură noapte!

— Nu vorbeşti serios… strigară ceilalţi.

— Nu se poate!

— Incredibil! Imposibil!

— Întotdeauna mi-am dorit să merg în America, zise

Miriapodul. Am avut un prieten care…

— Taci din gură! zise Râma. Cui îi pasă de prietenul tău? Mai bine ne-am gândi *cum naiba să coborâm pe pământ.*

— Întreabă-l pe James, zise Buburuza.

— Nu cred că o să fie prea greu, răspunse James. Nu trebuie decât să eliberăm câţiva pescăruşi. Nu prea mulţi, dar destui, astfel încât cei rămaşi să nu ne mai poată susţine bine în aer. Atunci vom coborî încetişor până când vom ajunge pe pământ. Miriapodul va tăia frânghiile una câte una.

Sub ei, în oraşul New York, începea să se dezlănţuie haosul. O minge mare cât o casă fusese observată planând pe cer, chiar deasupra centrului Manhattanului, şi se răspândise iute vorba că era o bombă gigantică trimisă de altă ţară ca să facă oraşul fărâme. Sirenele alarmelor aeriene se auzeau peste tot. Toate programele de radio şi de televiziune erau întrerupte de anunţuri care sfătuiau populaţia să coboare imediat în subsoluri.

Un milion de oameni care se aflau pe străzi în drum spre lucru se uitaseră la cer, văzuseră monstrul suspendat deasupra lor şi dăduseră fuga imediat spre prima intrare de metrou, ca să se adăpostească. Generalii apucaseră telefoanele şi dădeau ordine tuturor celor care le treceau prin cap. Primarul New York-ului îl sună pe preşedintele Statelor Unite la Washington D.C., ca să-i ceară ajutorul, iar preşedintele, care în acel moment lua micul dejun în pijama, împinse repede deoparte farfuria cu fulgi crocanţi şi începu să apese butoanele prin care îi convoca pe amirali şi pe generali.

Peste tot, în toată întinderea vastă a Americii, în toate cele cincizeci de state, din Alaska până în Florida şi din Pennsylvania până în Hawaii, sună alarma şi se duse vestea că bomba cea mai mare din istorie plana deasupra oraşului New York, gata să cadă în orice clipă.

— Haide, Miriapodule, taie prima frânghie!

Miriapodul apucă între fălci una dintre coardele de mătase, o muşcă şi o reteză. Din nou, dar de data asta fără un Om din Nori agăţat de fir, un pescăruş se desprinse solitar din stol şi începu să

zboare singur.

— Încă una, îi ceru James Miriapodului.

Miriapodul muşcă apăsat şi reteză încă o frânghie.

— De ce nu coborâm?

— Ba coborâm.

— Ba nu!

— Nu uitaţi că piersica este mai uşoară acum decât la început, zise James. A pierdut mult suc prin găurile provocate de grindină. Mai eliberează doi pescăruşi, Miriapodule!

— Acum e mai bine…

— Aşa!

— Acum chiar coborâm.

— Perfect! Nu mai reteza alte frânghii, Miriapodule, altfel vom coborî prea repede. Mai bine mai uşurel.

Piersica uriaşă începu încet să piardă din înălţime. Clădirile şi străzile se vedeau acum din ce în ce mai aproape.

— Credeţi că vom apărea în ziare după ce ajungem jos? întrebă Buburuza.

— Doamne, am uitat să-mi lustruiesc ghetele! zise Miriapodul. Trebuie să mă ajutaţi cu toţii să-mi lustruiesc ghetele înainte să sosim.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Râma. Chiar nu poţi să nu te mai gândeşti la…

Dar nu îşi termină fraza. Brusc – VÂJJJ! – se uitară în sus şi văzură un avion uriaş cu patru motoare răsărind dintr-un nor din apropiere şi trecând cu zgomot la nici şase metri pe deasupra capetelor lor. Era, de fapt, o cursă regulată de pasageri care sosea la New York de la Chicago. Reteză în trecere toate frânghiile de mătase şi imediat pescăruşii se desprinseră şi se împrăştiară. Piersica uriaşă, fără nimic care s-o mai ţină în aer, începu să cadă spre pământ cu viteza unei bucăţi de plumb.

— Ajutor! strigă Miriapodul.

— Salvează-ne! strigă Domnişoara Păianjen.

— Suntem pierduţi! strigă Buburuza.

— S-a sfârşit! strigă Maestrul Greierini.

— James! strigă Râma. James, fă ceva! Fă repede ceva!

— Nu pot! strigă James. Îmi pare rău! Adio! închideţi ochii, nu va dura mult!

Piersica se prăbuşea spre pământ învârtindu-se şi rostogolindu-se. Călătorii se agăţau cu disperare de coada ei, ca să nu fie aruncaţi în spaţiu.

Viteza piersicii devenea tot mai mare. Era din ce în ce mai jos, din ce în ce mai aproape de case şi de străzile de dedesubt. Urma să se izbească de acestea şi să se facă zob într-un milion de bucăţi. Pe Fifth Avenue, pe Madison Avenue şi de-a lungul tuturor străzilor din oraş, oamenii care încă nu ajunseseră în adăposturile subterane se uitau în sus şi o vedeau venind. Se opreau din alergătură şi rămâneau locului stupefiaţi, crezând că cea mai mare bombă din lume tocmai urmează să le cadă din cer direct în cap.

Câteva femei ţipau. Altele îngenuncheară pe trotuar şi începură să se roage în gura mare. Bărbaţi puternici se întorceau unii către alţii şi îşi spuneau cam aşa: „Cred că s-a terminat, Joe” sau „La revedere, adio tuturor!” Iar în următoarele treizeci de secunde întregul oraş rămase cu răsuflarea tăiată, aşteptând să vină sfârşitul.

— Adio, Buburuză, reuşi să şoptească James, agăţat de coada piersicii care se prăbuşea. Adio, Miriapodule! Adio, toată lumea!

Mai aveau de-acum doar câteva secunde până jos. Părea că or să cadă chiar în mijlocul clădirilor celor mai înalte. James vedea zgârie-norii grăbindu-se să-i întâmpine cu o viteză ameţitoare. Majoritatea aveau acoperişuri plate, dar cea mai înaltă clădire se îngusta într-un vârf ascuţit – ca un ac uriaş de argint înfipt în cer.

Şi piersica se nimeri să cadă exact în vârful acelui ac!

Se auzi un fel de scârţâit. Acul se înfipse adânc. Şi brusc, piersica se trezi trasă în ţeapa care era chiar vârful ascuţit al clădirii Empire State.

t, „.

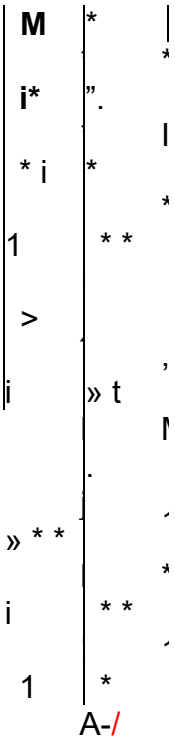

Era o privelişte cu adevărat uluitoare. În două sau trei minute, după ce oamenii îşi dădură seama că nu putea fi vorba despre o bombă, ieşiră cu toţii din adăposturi şi din staţiile de metrou să caşte gura la asemenea minune. Străzile din jur, pe rază de un kilometru, gemeau de femei şi de bărbaţi. Curând se răspândi vestea că pe mingea uriaşă şi rotundă existau fiinţe vii, care se mişcau, şi toată lumea fu cuprinsă de o mare emoţie.

— Este o farfurie zburătoare! strigară unii.

— Sunt veniţi din spaţiu!

— Sunt oameni de pe Marte.

— Sau poate de pe Lună!

— Oricum, mie mi se par *foarte* ciudaţi, zise un bărbat care ţinea un binoclu la ochi.

Maşini de poliţie şi maşini de pompieri se adunară din toate direcţiile, oprindu-se în jurul clădirii Empire State. Două sute de

pompieri şi şase sute de poliţişti dădură buzna în clădire şi urcară cât de sus îi puteau duce lifturile. Pe urmă ieşiră pe terasa de observaţie – acolo unde se adunau turiştii –, chiar la baza marelui vârf.

Toţi poliţiştii aveau armele pregătite şi ţineau degetul pe trăgaci. Pompierii scoseseră toporiştile. Dar de unde stăteau, adică de sub piersică, nu-i puteau vedea pe călătorii de deasupra.

— Hei, voi! strigă şeful poliţiei. Coborâţi şi arătaţi-vă la faţă!

Capul uriaş şi maro al Miriapodului apăru brusc de după marginea piersicii. Ochii negri, mari cât două bile de marmură, se uitară fix la poliţiştii şi la pompierii de dedesubt. Apoi pe faţa lui monstruoasă şi urâtă se lăţi un ditamai rânjetul.

Poliţiştii şi pompierii începură să ţipe toţi odată.

— Feriţi-vă! E un dragon!

— Nu-i dragon! E vârcolac!

— E o gorgonă!

— E un şarpe de mare!

— E un pricolici!

— E un cerber!

Trei pompieri şi cinci poliţişti leşinară şi trebuiră duşi de acolo.

— E un hobbit! strigă şeful poliţiei.

— E un troll! ţipă şeful pompierilor.

Miriapodul continua să rânjească. Părea că toată tulburarea pe care o stârnise îi provoca o enormă plăcere.

— Fii atent! îi strigă şeful poliţiei, făcându-şi mâinile pâlnie la gură. Ascultă-mă! Vreau să-mi spui exact de unde veniţi!

— Venim de la mai multe mii de kilometri! îi răspunse strigând Miriapodul, rânjind şi mai larg şi arătându-şi colţii maro.

— Vedeţi? strigă şeful poliţiei. V-am spus eu că vin de pe Marte.

— Cred că ai dreptate, îl aprobă şeful pompierilor.

În acest moment scoase capul de după piersică şi Maestrul Greierini. Şase bărbaţi voinici leşinară imediat la vederea lui.

— E un bazilisc! Ştiu sigur că e un bazilisc! ţipă şeful pompierilor.

— Sau o aspidă! strigă şeful poliţiei. Daţi-vă înapoi! Ar putea

sări în orice clipă pe noi!

— Despre ce naiba vorbesc? îl întrebă Maestrul Greierini pe Miriapod.

— Nu înţeleg nici eu, răspunse Miriapodul. Dar sunt în mare fierbere din cauza noastră.

Apoi, capul mare, negru, cu aspect ucigaş al Domnişoarei Păianjen, care unui străin probabil că i se părea cel mai îngrozitor dintre toate, se ivi lângă capul Maestrului Greierini.

— Mii de furtunuri şi de scări! strigă şeful pompierilor. Suntem terminaţi! E o scorpie uriaşă!

— Ba mai rău decât atât! Este o harpie care s-a corcit! Ia uitaţi-vă ce faţă monstruoasă are!

— Harpiile nu sunt cele care mănâncă oameni întregi la micul dejun? întrebă şeful pompierilor, făcându-se alb ca hârtia.

— Mă tem că da, răspunse şeful poliţiei.

— Domnilor, *vă rog,* de ce nu ne ajută cineva să coborâm de aici? întrebă Domnişoara Păianjen. Simt că mi se învârte capul.

— S-ar putea să fie o capcană, zise şeful pompierilor. Nu vă mişcaţi decât la comanda mea!

— S-ar putea să aibă arme stelare, murmură şeful poliţiei.

— Dar *trebuie* să facem *ceva!* zise posomorât şeful pompierilor. jos sunt cinci milioane de oameni care stau cu ochii pe noi.

— Atunci pune o scară, zise şeful poliţiei. Eu o ţin bine de jos şi tu urci să vezi ce se petrece acolo.

— Mulţumesc foarte mult, răspunse ironic şeful pompierilor.

Curând îi priveau de pe piersică nu mai puţin de *şapte* feţe fantastice uriaşe, greu de imaginat – a Miriapodului, a Maestrului Greierini, a Domnişoarei Păianjen, a Râmei, a Buburuzei, a Viermelui de Mătase şi a Licuriciului. Printre pompierii şi poliţiştii de pe acoperiş începu să se răspândească panica.

Dar panica încetă brusc şi se auzi un oftat de uşurare, atunci când lângă celelalte creaturi apăru un băieţel. Era ciufulit de vânt, râdea, le făcea cu mâna şi striga:

— Vă salutăm pe toţi! Salut!

Câteva clipe, cei de jos îl priviră muţi, cu gura căscată. Pur şi

simplu nu le venea să-şi creadă ochilor.

— Dumnezeule mare! exclamă şeful poliţiei, făcându-se roşu la faţă. Este chiar un băieţel, nu-i aşa?

— Nu vă speriaţi de noi, vă rugăm! strigă James. Suntem foarte bucuroşi să fim aici!

— Dar cine sunt cei de lângă tine? strigă şeful poliţiei. Sunt periculoşi?

— Sigur că nu sunt periculoşi! răspunse James. Sunt cele mai drăguţe fiinţe din lume. Daţi-mi voie să vi-i prezint pe rând, şi atunci cu siguranţă mă veţi crede.

„Acesta-i un Miriapod, vă spun adevărat.
E foarte blând (deşi-i un pic supradimensionat).
Regina i-a telefonat (şi nu numai o dat).
Să stea cu toţi copiii ei, ca să nu fie singurei, acasă, în palat,
Când doica în concediu de odihnă le-a plecat „Văd, zise-un pompier, de ce au abdicat
„Iar Râma, pe de altă parte.
Continuă James ca din carte.
La săpături e meşter foarte şi are – un rol esenţial.
Vă spun, şi nu-s vorbe deşarte.
Că are calităţi aparte:
Sapă-un tunel până departe.
Poate să sape şi-un canal”.
(Aici Râma roşi, cuprinsă de mândrie.
Iar Miss Păianjen se-agită şi ţopăi zglobie, Strigând: „Aşa-i! Aşa-i! I-adevărat! Halal!”)
„Maestro Greierini, mult-stimaţi spectatori, Io comoară… Ba-i un milion de comori. Dacă-i cereţi să cânte o melodie.
El v-o *cântă pe loc (şi în plus alte-o mie).*
E pentru copii jucăria perfectă.
Nu găsiţi în comerţ aşa o insectă – Gădilaţi-l un pic – doar un pic – la picioare.
Şi el sare şi sare şi sare şi sare”.
(„Nu-i rău”, îşi zise-un poliţist, peste ceilalţi mai mare.)
„Şi-acum, fără nicio scuză.
Vă prezint o altă gâză.

Acest Licurici are – un farmec latent.
E uşor să-l instalezi Pe tavan sau pe pereţi.
Şi deşi e aparent decadent.
I-o idee minunată.
Fiindcă nicioniciodată.
Vă spun eu că NICIODATĂ *N-o să mai aveţi nevoie de curent".*
(Iar vreo cincizeci de poliţişti Au zis: „O fi, că prea insişti.
Promitem că-l vom urmări permanent".)
„Puteţi a o vedea acum pe Miss Păianjen.
Aceasta poartă-n ea, rulat, un fir de-un stânjen.
M-a rugat personal să vă spun
Că ea ştie că n-are un renume prea bun.
Se zice că pe mulţi i-ar fi terorizat.
C-ar fi băgat în sperieţi Fetiţe şi chiar şi băieţi…
Dar vă asigur eu că nu-i adevărat.
Chiar de-arată alarmant.
Are – un caracter şarmant.
Şi ca să nu mai uitaţi.
Vă invit să repetaţi.
Zilnic, de-o sută de ori:
«Nu e bine să-i omori Pe păianjenii ce-ţi intră-n dormitor.
Ai putea – numai să vrei – Să te joci frumos cu ei»".
(Poliţiştii s-au foit.
Pompierii au zâmbit.
Iar vreo doişpe puradei au strigat „Ura!" şi „Hei!")
„Iar acuma v-o prezint pe iubita-mi Buburuză. E amabilă, drăguţă.
Ea mereu m-a consolat ca o Minervă.
Are patru mii de pui şi-au rămas toţi de căruţă, Dar sosesc şi ei cu ultima conservă". (Poliţiştii-ntr-o suflare au şoptit: „E-ncântătoare!" Pompierii au dansat cu mic cu mare.
Iar mulţimea aclama cu multă vervă.)
James a continuat:
„Priviţi Viermele de Mătase! Produce-un fir mai rafinat
Ca ale mai frumoase Fire ţesute la război.

Mătase nu-i mai fină Oricât ai căuta la noi şi în întreaga Chină.
Poţi răscoli lumea-n zadar Din Paraguay în Zanzibar.
Căci nicăieri nu vei vedea Mătase s-o compari cu ea.
Nici firmele din Singapor N-o fac. Şi ce-i mai uimitor.
Acestui Vierme de Mătase l-a revenit cinstea de-a coase Chiar din mătasea sa aleasă Rochie albă de mireasă – O rochie cu crinolină – Pentru a Angliei Regină.
Şi mai cususe înainte o vestă pentru Preşedinte".
(Atunci poliţiştii, cu voci tunătoare.
Au strigat: „Să trăiască! La mai mare!" S-au ridicat voci din rumoare:
„Ce mai aşteaptă? SĂ COBOARE!")

Cinci minute mai târziu erau cu toţii jos şi în siguranţă, iar James îşi istorisea emoţionat povestea unui grup de oficialităţi uluite.

Şi pe loc toţi cei care călătoriseră cu piersica deveniră eroi. Îi conduseră pe treptele primăriei, unde primarul New York-ului le ţinu un discurs de bun venit. Între timp, o sută de muncitori specializaţi în lucrul la înălţime, înarmaţi cu frânghii, scări şi scripeţi, se căţărară în vârful clădirii Emire State, scoaseră piersica din acul ascuţit şi o coborâră pe pământ.

— Şi acum vom organiza o paradă festivă pentru minunaţii noştri oaspeţi! anunţă primarul.

Se formă o procesiune, în a cărei primă maşină, o uriaşă limuzină decapotabilă, se aflau James şi toţi prietenii lui.

Urma piersica însăşi. Oameni cu macarale şi cu cârlige o ridicaseră pe un camion enorm. Arăta la fel de uriaşă, de mândră şi de curajoasă ca întotdeauna. Sigur, avea o gaură în fund, acolo unde intrase vârful clădirii Empire State, dar cui îi păsa de acest lucru? Cum nu-i păsa nimănui nici de sucul care se scurgea pe străzi.

În spatele piersicii, derapând mereu pe siropul picurat, venea limuzina primarului. După limuzina primarului urmau alte douăzeci de limuzine, în care se aflau toţi oamenii importanţi din oraş.

Mulţimea era deosebit de încântată. Oamenii se adunaseră pe

marginea străzilor, ieşiseră la ferestrele zgârie-norilor, aplaudau, strigau, ovaţionau şi aruncau confetti care zburau prin aer. James şi prietenii lui le făceau cu mâna din maşină.

Pe urmă s-a întâmplat ceva destul de curios. Procesiunea se deplasa încet pe Fifth Avenue, când o fetiţă în rochiţă roşie a ieşit brusc din mulţime şi a strigat:

— James! James! *Te rog,* aş putea să gust puţin din piersica ta fermecată?

— Eşti invitata mea! îi răspunse James. Poţi să mănânci cât vrei. Oricum nu va ţine o eternitate.

Nici nu terminase de vorbit şi alţi cincizeci de copii se năpustiră în stradă din mulţime.

— Putem mânca şi noi? întrebară ei.

— Sigur că da! le răspunse James. Puteţi mânca toţi.

Copiii săriră în camion şi se împrăştiară ca furnicile în jurul piersicii, mâncând fără să se mai oprească din miezul ei. Vestea se răspândi repede din stradă în stradă şi de peste tot apărură alţi şi alţi copii, dornici să se bucure de acest festin. Curând, în urma camionului se formase o coadă de doi kilometri de copii care încercau să ajungă la piersică, în timp ce procesiunea urca încetişor pe Fifth Avenue. Era cu-adevărat un spectacol fantastic. Unora li se părea că îşi făcuse apariţia în New York însuşi Flautistul Vrăjitor din Hamelin. Iar pentru James, care nici nu-şi închipuise că există atât de mulţi copii pe lume, era cel mai frumos lucru care i se putea întâmpla.

Când parada luă sfârşit, fructul gigantic fusese complet mâncat. Rămăsese în mijlocul camionului doar uriaşul sâmbure maro, lins de zece mii de limbuţe pofticioase până devenise lucios.

Şi aşa s-a terminat călătoria. Dar pasagerii au trăit mai departe. Toţi au devenit bogaţi şi faimoşi în noua lor ţară.

Miriapodul a devenit vicepreşedintele responsabil cu vânzările al unei mari companii producătoare de pantofi şi de ghete.

Râma, cu superba ei piele roz, a fost angajată de o firmă care producea creme de faţă pentru femei şi s-a ocupat de publicitatea acestora la televiziune.

Viermele de Mătase şi Domnişoara Păianjen au învăţat mai

întâi cum să confecţioneze fir de nailon în loc de mătase, iar după aceea au construit împreună o fabrică de frânghii pentru echilibrişti.

Licuriciul a devenit lumina din torţa purtată de Statuia Libertăţii, ceea ce a scutit primăria de plata unei uriaşe facturi anuale la electricitate.

Maestrul Greierini a devenit membru al Orchestrei Simfonice din New York, unde interpretarea lui a fost foarte admirată.

Buburuza, care s-a temut toată viaţa ei că o să-i ardă casa şi îi vor muri copiii, s-a căsătorit cu şeful pompierilor şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Cât despre sâmburele piersicii uriaşe, acesta a fost instalat într-un loc de onoare din Central Park şi a devenit un monument faimos. Dar nu era doar un monument faimos. Era şi o casă faimoasă. Şi în această casă faimoasă a trăit o persoană faimoasă:

JAMES HENRYTROTTER însuşi.

Tot ce trebuia să faci era să te duci până acolo, în oricare zi din săptămână, şi să baţi la uşă. Uşa se deschidea întotdeauna, erai poftit să intri şi puteai vedea încăperea unde James îşi cunoscuse prietenii. Uneori, cu puţin noroc, îl puteai găsi acolo şi pe Maestrul Greierini, odihnindu-se liniştit într-un fotoliu de lângă foc. Sau pe Buburuză, care trecuse pe acolo pentru un ceai şi o bârfă mică. Sau pe Miriapod, care se mândrea cu un rând de ghete foarte elegante pe care tocmai le cumpărase.

În fiecare săptămână veneau în oraş sute şi sute de copii, din apropiere sau de la mare distanţă, dornici să vadă faimosul sâmbure de piersică din Central Park. Iar James Henry Trotter, care odinioară, dacă mai ţineţi minte, fusese cel mai singur şi mai trist băieţel din lume, avea acum toţi

prietenii şi toţi tovarăşii de joacă din lume. Şi pentru că mulţi dintre ei îi cereau iar şi iar să le povestească aventurile cu piersica, s-a gândit că ar fi frumos să se aşeze într-o zi şi să scrie povestea.

Ceea ce a şi făcut.

Povestea lui este chiar povestea pe care tocmai aţi terminat-o de citit.

Ştiaţi că io % din drepturile de autor obţinute în urma

vânzării acestei cărţi sunt direcţionate către fundaţiile Roald Dahl?

Roald Dahl este celebru pentru poveştile şi versurile sale, dar mai puţin cunoscute sunt eforturile sale de a ajuta copiii grav bolnavi. Astăzi, **Roald Dahl's Marvellous Children's Charity** îşi continuă munca fantastică de ajutorare a mii de copii

B IVWA. LD 7 DAHL S a* AţfthvefXOI

Children's Charity care suferă de boli neurologice şi hematologice – iKjţ cauze foarte importante pentru Roald Dahl. Această V fundaţie asigură un suport vital pentru copiii din

Marea Britanie – constând în infirmiere, echipament medical şi jucării –, dar şi pentru cei din lumea întreagă prin cercetările ştiinţifice inovatoare.

Poţi să faci un gest minunat pentru a-i ajuta pe ceilalţi? Află cum, intrând pe www.roalddahicharity.org

ROALD DAHL ÎNSEAMNĂ MAI MULT DECÂT POVEŞTI EXTRAORDINARE…

www.roalddahimuseum.org

Roald Dahl Museum and Story Centre, fondat în Great Missenden, chiar la marginea Londrei, se află în Buckinghamshire, locul unde a trăit şi a scris Roald Dahl. În centrul muzeului, menită să inspire dragostea pentru lectură şi scris, se află o arhivă unică de scrisori şi manuscrise şi, de asemenea, două galerii biografice organizate într-o manieră atractivă, muzeul lăudându-se şi cu un centru interactiv de poveşti. Este un loc fascinant, unde familiile, profesorii şi copiii pot să exploreze lumea fermecătoare a creativităţii şi literaturii.

Roald Dahl's Marvellous Children's Charity (RDMcC) este o fundaţie umanitară cu numărul de înregistrare: 1137409

Roald Dahl Museum and Story Centre (RDMSC) este o fundaţie cu numărul de înregistrare 1085853

Roald Dahl Charitable Trust, o fundaţie proaspăt înfiinţată, sprijină activităţile RDMC şi RDMSC.

Procentul este calculat din suma netă.

vizitaţi superdellolosul site al lui Rjoală **pa hi, peia, un** *a vă i\A, tăl\AA, ou personajele voastre* **preferate!**

AFLĂ MAI MULTE DESPRE
Roald Dahl!

Era foarte înalt – avea 1, 96 m, adică aproape doi metri. Porecla lui pe vremea când lucra în aviaţie era Lofity [/o/fy – *înalt,* în limba engleză], iar Walt Disney îi spunea Stalky *[stalk – tulpină, lujer,* în limba engleză], pentru că era ca un vrej de fasole!

Acasă i se zicea Mărul, pentru că în limba engleză o *fi lumina ochilor cuiva* se traduce, cuvânt cu cuvânt, prin o *fi mărul ochilor cuiva.* Şi cum era favoritul mamei sale, era deci şi mărul ochilor ei…

La vârsta de nouă ani, după primele două săptămâni la internatul şcolii, i s-a făcut aşa de dor de casă, încât s-a prefăcut că are apendicită. I-a păcălit pe directoare şi de doctorul şcolii şi a fost trimis acasă. Dar nu l-a putut înşela şi pe doctorul de familie, care l-a pus să promită că nu va mai face niciodată aşa ceva.

Nu era bun deloc la ortografie, dar îi plăcea să joace scrabble.

Nu-i plăceau pisicile, darii plăceau câinii, păsările şi caprele.

Roald Dahl a scris scenariul filmului *You Only Live Twice (A doua şansă),* din seria James Bond.

Odată a avut o coţofană… domestică.

În şcoală, a fost un pasionat fotograf, iar la vârsta de 18 ani a câştigat două premii: unul din partea Societăţii Fotografice Regale din Londra şi altul din partea Societăţii Fotografice Olandeze.